Nr. 34

22 augustus 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De Vrolÿke Familie

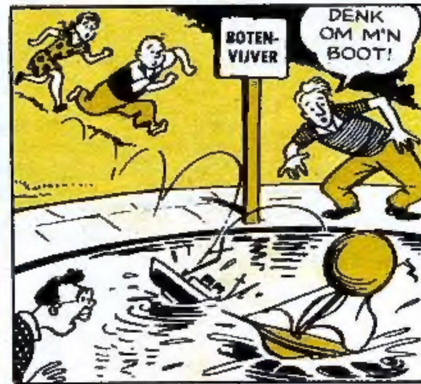

LAAG BEGONNEN,

HOOG GEKLOMMEN

DWARS DOOR AFRIKA

David Livingstone, de zendeling-arts, en Henry Morton Stanley, de journalist, zijn de grote ontdekkingsreizigers van Afrika in de vorige eeuw. Zij hebben, zoals men dit noemt, Afrika opengelegd, dat wil zeggen, zij hebben de bevolking van Afrika met de rest van de wereld in aanraking gebracht.

David Livingstone werd op 19 maart 1813 in Blantyre bij Glasgow in Schotland geboren. Reeds op tienjarige leeftijd werkte hij op een katoenfabriek, waar ook zijn vader arbeider was. De kleine David was echter leergierig en toen reeds wist hij, dat hij later zendeling en dokter wilde worden. Daarom studeerde hij steeds als hij maar een ogenblik vrije tijd had. Een onbezorgde jeugd had hij dan ook niet, maar dit wil niet zeggen dat hij ongelukkig was. Integendeel, voor het doel, dat hem voor 'ogen stond, had hij alles over. Toen hij achtentwintig was, kon hij naar Afrika vertrekken. Zijn eerste standplaats was Koeroeman. Om de een of andere reden vond hij daar geen rust en daarom trok hij verder. Samen met zijn vrouw bouwde hij een huis bij Mabotsa. Daar begon zijn eigenlijke taak. Hij was prediker, dokter, tuinier, timmerman, ketellapper, schoenmaker, bakker, ja, wat niet? Daarnaast was hij ook geleerde, die vooral door de bestudering van de inlandse talen belangrijk wetenschappelijk werk verrichtte.

Livingstone kwam in de ban van Afrika en hij wilde naar streken, waar voordien nog geen blanken waren geweest. Zo begonnen zijn ontdekkingsreizen, tochten vol gevaren, moeilijkheden en ontberingen. Hij ontdekte het Ngamimeer, de bovenloop van de Zambesirivier, het Sjirwa- en het Nyassameer, het Bangweolomeer en de Victoriawatervallen en vond verschillende onbekende inboorlingenstammen. Op deze tochten kwam Livingstone ook in aanraking met de slavenhandel, die hij verafschuwde en waartegen hij zijn hele leven heeft gestreden.

Enkele malen onderbrak hij zijn reizen voor een kort verlof in Engeland, dat hij dan weer gebruikte voor het houden van lezingen en de strijd tegen de slavernij. Op zijn laatste reis in Afrika kwam hij in ernstige moeilijkheden, waardoor hij genoodzaakt werd zich uitgeput en doodziek in Oedsjidsji terug te trekken. Lange tijd hoorde men niets van hem en men waande hem dood.

Toen kreeg Henry Morton Stanley opdracht Livingstone te gaan zoeken. Eigenlijk heette hij John Rowlands. Op vijftienjarige leeftijd ontvluchtte Stanley, die een zeer moeilijke jeugd had, het armenhuis en ging naar zee. Hij kwam in Amerika terecht, waar een winkelier zich over hem ontfermde. Nadat zijn pleegvader was gestorven, nam hij diens naam aan. Hij werd verslaggever en werd bekend als oorlogscorrespondent. In 1871

kreeg hij opdracht om Livingstone te gaan zoeken. Na een zware tocht stonden op 10 november 1871 beide mannen tegenover elkaar. Stanley nam zijn hoed af en vroeg: „Doctor Livingstone, veronderstel ik?" Livingstone nam eveneens zijn hoofddeksel af en antwoordde eenvoudig: „Ja." Lange tijd zijn deze woorden bekend en beroemd geweest in Amerika en overal elders.

Zes maanden later keerde Stanley naar de bewoonde wereld terug om zijn ervaringen te beschrijven. Jarenlang zijn deze verhalen gretig verslonden.

Livingstone bleef, ofschoon hij ziek en verzwakt was, in Afrika, omdat hij vond dat zijn taak nog niet was volbracht. Hij ging opnieuw op reis. Deze tocht ondermijnde zijn laatste krachten en in mei 1873 overleed hij in Tsjitambo aan het Bangweolomeer. Op primitieve wijze balsemden zijn trouwe bedienden het stoffelijk overschot, dat zij daarna met eindeloos veel moeite naar Zanzibar brachten, een weg van vierentwintighonderd kilometer. Vandaar werd het naar Londen vervoerd, waar het op 18 april 1874 in de abdij van Westminster werd bijgezet.

In datzelfde jaar keerde Stanley naar Afrika terug. Hij maakte een grote tocht dwars door Afrika om de oorsprong van de Nijl en de Kongo op te sporen. In Cairo schreef hij in nog geen twee maanden tijds zijn tweedelig boek „In Afrika's donkere wildernissen", waarvan de eerste druk reeds was uitverkocht, voordat het was verschenen.

Henry Morton Stanley stierf in 1904 te Londen; hij was toen drieënzestig jaar. Hij werd op het kerkhof te Surrey begraven. Met zijn heengaan werd een periode van belangrijke ontdekkingen in Afrika afgesloten.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

BRENG DIT BRIEFJE NAAR ROD BILLINGS. HIER IS WAT VOOR DE MOEITE.

JA, MENEER ELLIS.

TOMMY WACHTTE TOTDAT ELLIS IN HET STATIONSGEBOUW VERDWENEN WAS. TOEN HIJ ZEKER WAS DAT HIJ NIET WERD BESPIED, LIEP HIJ NAAR DE KRUIDENIER, WAAR KANSAS OP HEM WACHTTE. DEZE LAS:

Morgenochtend vertrekt
een trein met vee van
de Dubbel D. Politie gaat
niet mee.

KANSAS KID GLIMLACHTE VERGENOEGD.

IN ORDE, TOMMY. BRENG HET BRIEFJE NU NAAR BILLINGS. EN MONDJE DICHT, HOOR!

DAAR KUNT U OP REKENEN.

EN DE VOLGENDE MORGEN...

IK ZAL DIE COWBOY MET ZIJN GROTE MOND VANDAAG EEN LESJE GEVEN!

HET VEE VAN DE DUBBEL D. KOMT ER NIET DOOR.

PRECIES. DEZE KEER ZAL IK HET WERK ZELF DOEN.

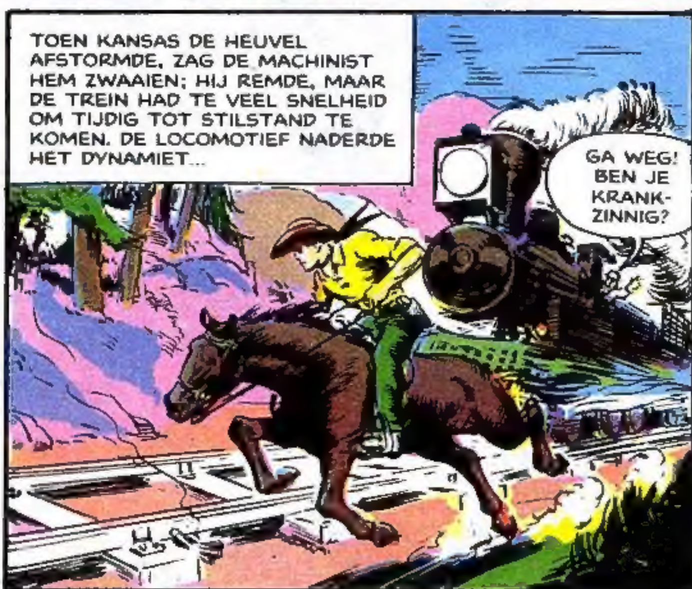
ZOALS JE WILT. HIER HEB JE GENOEG DYNAMIET VOOR DRIE TREINEN.

JULLIE VERSPREIDEN JE LANGS DE SPOORLIJN, ALS HET NODIG IS KOMEN JULLIE HELPEN. IK ZAL HET DYNAMIET ZO ZIEN TE GEBRUIKEN, DAT DE VEEWAGENS NIET BESCHADIGD WORDEN.

DE BENDE VAN ROD BILLINGS VERSPREIDDE ZICH OP DE HELLING LANGS DE SPOORLIJN. KANSAS KID, DIE DE HALVE NACHT REEDS TUSSEN DE BOMEN DE WACHT HAD GEHOUDEN, KON NU OOK HANDELEND OPTREDEN.
DAAR GAAN WE, LUCKY...

HIJ HAD WEL VERWACHT DAT DE BENDE DE AANSLAG OP DE TREIN OP DIT GEDEELTE VAN DE SPOORLIJN ZOU PLEGEN. HET WAS ER ZEER EENZAAM, DE SPOORLIJN LAG ER VERBORGEN TUSSEN ROTSEN EN HEUVELS. KANSAS ZAG DAT BILLINGS NAAR DE RAILS LIEP EN ER DYNAMIET NEERLEGDE. DE TREIN NADERDE REEDS. KANSAS MOEST ZICH HAASTEN...
WE HEBBEN NIET VEEL TIJD, LUCKY!

STOP, STOP!!!!!!...

TOEN KANSAS DE HEUVEL AFSTORMDE, ZAG DE MACHINIST HEM ZWAAIEN; HIJ REMDE, MAAR DE TREIN HAD TE VEEL SNELHEID OM TIJDIG TOT STILSTAND TE KOMEN. DE LOCOMOTIEF NADERDE HET DYNAMIET...
GA WEG! BEN JE KRANKZINNIG?

Brabo

DE WAGEN-MENNER

PLOTSELING KLONK DE SCHORRE STEM VAN GENERAAL SPARDAN.
TWINTIG ZILVERSTUKKEN VOOR DE WITTE HENGSTEN!
TWINTIG GEBODEN! IEMAND DIE MEER BIEDT?

ER WERD PLOTSELING SNEL EN DRIFTIG GEBODEN.
VIJFENTWINTIG!
DERTIG!
VEERTIG ZILVERSTUKKEN!

WANHOPIG PROBEERDEN BRABO EN ELDA ZICH DOOR DE MENIGTE TE WRINGEN...
SCHEI UIT MET DAT GEDUW!
NIET ZO ONGEDULDIG, VRIEND! WAAROM ZO'N HAAST?

HET BIEDEN GING VOORT, HOGER EN HOGER. MAAR GENERAAL SPARDAN WAS BESLOTEN ZICH NIET TE LATEN VERSLAAN.
NEGENTIG ZILVERSTUKKEN!
VIJFENNEGENTIG!
HONDERD HIER!

TOEN HET BIEDEN PLOTSELING OPHIELD, KEEK DE VEILINGMEESTER ONDERZOEKEND IN HET ROND.
HONDERD ZILVERSTUKKEN IS GEBODEN. NIEMAND MEER DAN HONDERD?
DE HENGSTEN ZIJN REEDS MIJN EIGENDOM...

DE TWEE KNAPEN KONDEN NIET VERDER NAAR VOREN DRINGEN.
KOOP LIEVER EEN PIJL EN EEN BOOG BIJ ME. DE MENSEN WORDEN KWAAD DOOR DAT OPDRINGEN VAN JULLIE!

WIE BIEDT ER NOG?
DE PAARDEN MOGEN NIET VERKOCHT WORDEN. MAAR WACHT... IK HEB EEN IDEE!

SNEL GREEP BRABO EEN PIJL EN BOOG UIT DE KRAAM VAN DE KOOPMAN.
IK GELOOF, DAT DIT WAPEN ONS KAN HELPEN OM DE PAARDEN VAN DE SENATOR TE REDDEN!

De bloedrobijn van Taj Mahal

XIII

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone zet Chan-Kim en diens zoon Gopal aan tot opstand tegen Pinga Mauk; het mislukt, Chan-Kim en Gopal vluchten. Frison en Albert weten eveneens te vluchten; Paw Min wordt door Pinga Mauk naar de mededirecteur van de mijnen gestuurd om de losprijs voor zijn vader te halen. Frison en Albert, die een ontstoken voet heeft gekregen, sluiten zich bij hem aan. Chan-Kim en Gopal stelen op de beroemde Birmaweg een ziekenhuisauto, waarin Gopal een flesje met chloroform breekt en bewusteloos raakt. Later houdt Frison de auto aan en geeft de doodzieke Albert een inspuiting met penicilline.*

Plotseling maakte de auto een bocht en reed holderdebolder over een tamelijk steil, dalend pad, vol losse stenen. In een flits zag Frison het gevaar, dat hem en de jongens bedreigde. De chauffeur had de hoofdweg verlaten en waar hij naar toe reed, wist Frison op geen stukken na!

Louis Frison liet niet merken, dat hij de zaak niet vertrouwde. Hij deed alsof hij alles gewoon vond om Paw Min niet al te ongerust te maken. De jongen zag mager en bleek. Hij was nauwelijks in staat nóg meer emoties te verdragen. Louis Frison hield al zijn aandacht op Albert gevestigd. Paw Min was bezig de zieke voet in met goulardwater gedrenkte watten te wikkelen. Dat was tenminste één geluk: ze hadden geen gebrek aan verbandmiddelen. Een hele auto vol!

De wagen hotste en botste. Hij was erop gemaakt om over de slechtste wegen te kunnen rijden. Merkwaardig genoeg moest Frison te midden van alle dreigingen aan een reclamebiljet denken, dat hij vroeger in een garage in Parijs had zien hangen. Hij stond er vaak naar te kijken, als de monteurs met de een of andere reparatie aan zijn auto bezig waren. Het stelde een auto voor, die op een onmogelijk gevaarlijke berghelling vol stenen en kuilen reed. Hij herinnerde zich, hoe hij bij het bekijken van dat biljet altijd dacht: Dat is overdreven. Niemand is zo gek om op zulke wegen te rijden. Dat kán niet. Nu zag hij dat het wél kon en zelfs met een chauffeur, die nauwelijks een stuur kon vasthouden. Het pad waar de auto nu over reed, was nog slechter dan dat van het reclamebiljet. Opeens zag hij, dat Gopal weer tekenen van leven begon te geven. Dat mocht in geen geval. De jongen kreunde zachtjes.

„Wacht," zei hij tegen Paw Min, „geef mij eerst even dat flesje daar aan." Vlug goot hij een weinig van de inhoud van het chloroformflesje op de watten en drukte ze Gopal onder de neus, die met een diepe zucht weer in slaap terugzonk.

Frison kon een glimlach niet onderdrukken. Halfluid mompelde hij: „Ik begin langzamerhand op een echte dokter te lijken. Eerst die penicilline-injectie, nu de narcose." Hij gaf Paw Min het flesje terug. „Die blijft," zei hij, „nu wel weer een kwartiertje slapen. En nú," fluisterde hij met een hoofdbeweging in de richting van de chauffeur, „en nú zullen we hem eventjes „wégmaken". Maar niet met chloroform. Het lijkt me beter daarvoor de krik te gebruiken."

Er bestond geen gevaar, dat Chan-Kim nog eens achterom zou kijken. Die had zijn handen vol aan het rijden.

„Hou vast," zei Paw Min, terwijl hij Frison het flesje chloroform voorhield. Hij had gezien dat de uitwerking ervan prachtig was. Maar Louis Frison wilde de chloroform liever sparen. Die kon nog weleens te pas komen. „We doen het

zó," zei hij met een grijns, terwijl hij de krik omhooghief.

Hij woog de krik op zijn hand. Het was een zwaar geval. Snel omwikkelde hij hem met een dot verbandgaas. Een flinke tik daarmee zou niet dodelijk zijn, maar wel hard genoeg aankomen om Chan-Kim buiten westen te helpen. Chan-Kim maakte het hem niet moeilijk; hij zat wat voorover gebogen. Plotseling klonk er een plof. . . en Chan-Kim verzonk in het land der dromen.

„Ziezo," zei de Fransman, „dat is gebeurd. Nu zijn we een heel stuk verder." De motor was afgeslagen en de wagen gleed kalm opzij. Meneer Frison was tevreden.

Hij keerde zich tot Paw en zei: „Nu moeten we eerst die heren zien kwijt te raken." Zij stapten uit. Chan-Kim achter het stuur vandaan te slepen bleek een kleinigheid te zijn: de man zakte als vanzelf in hun armen. Alleen zijn gewicht viel een beetje tegen. Ze sleepten hem naar een begroeide plaats met lang gras, waar ze hem netjes neerlegden. Daarbij viel hun aandacht op de rode schoenen van de bandiet. Hij keek naar zijn eigen trappers. Die waren er door al het geploeter in de wildernis niet beter op geworden. En al zou meneer Frison onder andere omstandigheden het nooit in zijn hoofd gehaald hebben knalrode schoenen te dragen, nú kwamen ze hem heel aanlokkelijk voor. Hij gaf Paw Min een wenk hem te helpen de schoenen van de rover uit te trekken. „Voorlopig heeft de snuiter ze toch niet meer nodig," zei hij, „en bovendien kan hij beter op blote voeten lopen dan ik."

Frison trok de schoenen aan en stapte ermee naar de wagen. Nu moest die andere, die jonge kerel nog weggewerkt worden. „Ze lijken een beetje op elkaar," zei Frison „vermoedelijk is het vader en zoon." Het kostte heel wat meer moeite om Gopal uit de volgeladen wagen naar buiten te krijgen, maar eindelijk waren ze toch zo ver, dat de jongen naast zijn vader op de grond lag.

„Ze zullen wel een beetje raar opkijken, als ze straks wakker worden," veronderstelde Frison. Terwijl hij bezig was het vuil en gruis van zijn kleren te slaan, hoorde hij opeens de stem van Albert. De stem klonk zwak, maar had een normale klank. De koorts was blijkbaar geweken. Frison maakte het verband los en zag dat de voet er iets beter uit zag.

„Het gaat de goede kant op," zei hij en zuchtte. Het was een zucht van verlichting. „En nu gaan wij ook de goede kant op. Kom mee."

Hij kroop achter het stuur. De wagen, die dwars over de weg was komen te staan, liet zich betrekkelijk gemakkelijk keren. Maar het rijden viel niet mee, zelfs niet voor een ervaren rijder als Louis Frison. Langzaam kroop de auto over hobbels en bobbels naar boven. Na een goed kwartier kreeg Frison weer de grote weg in zicht en vijf minuten later namen ze de laatste hindernis, een walletje van bijna vijfentwintig centimeter hoogte, dat een soort stoep vormde tussen het bergpad en de grote baan.

„Ziezo," zei Frison tevreden, „we zijn er." Hij had op de benzinemeter gekeken. Er zat nog genoeg in de tank. Bovendien stond er ook nog een blik benzine onder de zitplaats naast hem. „Nu gauw naar Mandalay. We brengen Albert daar naar het ziekenhuis. Er kan ons nu niets meer gebeuren." Maar daar vergiste hij zich in.

ZESTIENDE HOOFDSTUK

De voorspelling van de bedelaar

Terwijl Louis Frison met zijn wagen over de kronkelige Birmaweg naar het noorden reed, sukkelden de vier Birmaanse verpleegsters ook in de richting van Mandalay. Zij waren blootsvoets en de weg was gloeiend heet. Boven de rossige steenslag zag men de hitte trillen. Eindeloze kilometers liepen zij zonder iets anders te zien dan de hoge rotswanden aan de ene kant en de oerwouden in de diepte. Alleen hier en daar had men een stuk wildernis opengehakt om er een akker aan te leggen, waarop echter niet veel wilde groeien. Huizen waren nergens te zien. Zuster Paya Lhat — de oudste, die de wagen bestuurd had — stelde al voor aan de kant van de weg te gaan zitten en te wachten, totdat er misschien een auto voorbij zou komen, die hen wilde meenemen, toen op een helling rechts van de weg een van de wachtposten zichtbaar werd. Het was een simpel huisje, opgetrokken uit bamboe en afgedekt met plankjes van teakhout. Het was zo klein, dat er onmogelijk meer dan één man in kon wonen. Er woonde inderdaad slechts één enkele man, de beambte die door de regering belast was met het toezicht op tien kilometer van de weg.

Door het kralengordijn, waarachter hij zich vanwege de muskieten verschanst had, zag hij de meisjes aankomen.

Met een zucht stond hij op en ging hen puffend tegemoet.

„En, dames, wat zal het wezen?" vroeg hij laconiek, op de toon van een winkelier, die achter de toonbank rijst staat te verkopen.

De Birmaanse meisjes keken elkaar

Hij gaf Paw Min een wenk hem te helpen de schoenen van de rover uit te trekken.

even beduusd aan. Zij waren een beetje geschrokken, want Lheng John zag er allesbehalve vriendelijk en geruststellend uit. Hij had een bleekblauw, opgeblazen gezicht — een gevolg van een te overvloedig gebruik van rijstwijn — en zijn ogen waren met bloed doorlopen. Gewend altijd in de eenzaamheid te leven — eenmaal in de maand ging hij naar „de stad" — zag hij er zeer onverzorgd uit met zijn gescheurde legerhemd en zijn baard van zeven dagen. Bovendien was hij niet vriendelijk van aard: een echte bullebijter. Hij commandeerde graag en om indruk te maken droeg hij bij voorkeur Amerikaanse kleding. Op zijn hemd had hij een aantal kleurige lintjes genaaid, die niets betekenden, doch die voor onderscheidingen moesten doorgaan.

Plotseling stond er een man midden op de weg.

„En wat mag het wezen, dames," vroeg hij en toen de dames van de eerste schrik bekomen waren, vertelden zij, dat men hun hun auto had ontstolen. Het was een kleine vrachtwagen, kenbaar aan het rode kruis, dat aan beide kanten op de linnen overkapping was geschilderd.

Lheng John wenkte de verpleegsters hem naar binnen te volgen, waar hij in al zijn waardigheid achter een wankel bureau ging zitten. Daar liet hij de verpleegsters het verhaal nog eens vertellen en luisterde met de handen op de dikke buik gevouwen en de ogen gesloten, alsof hij sliep. Blijkbaar voelde hij zich meteen een beroemde detective. Zo nu en dan knikte hij en toen de meisjes in hun zenuwachtigheid het verhaal nog eens dunnetjes wilden overdoen, onderbrak hij hen.

„De dames kunnen gelijk hebben," bevestigde hij. „Ik heb zo'n auto voorbij zien komen. Maar dat is al lang geleden."

„Ik wil onmiddellijk telefoneren," zei zuster Paya Lhat. Ze keek naar de telefoon. „Hij werkt toch, hoop ik?" Zij wist uit ervaring dat veel districtstelefoons er alleen maar stonden bij wijze van meubilering, omdat geen mens ze gebruikte en de draden gebroken of versleten waren.

Lheng John strekte de hand uit naar de telefoon, die gedeeltelijk bedekt was met een achteloos neergesmeten jasje. Hij weerde de hand van de verpleegster af, die ook naar de telefoon wou grijpen. Niemand anders dat híj mocht dit gewichtige apparaat gebruiken. Dat behoorde bij zijn waardigheid. Híj alleen mocht erdoor spreken.

„Vertel mij maar wie ik moet opbellen en wat ik moet zeggen."

De verpleegster gaf het telefoonnummer van de politie in Mandalay en zei wat Lheng John moest vertellen. Een hospitaalauto was op de Birmaweg door een paar bandieten gestolen.

De inspecteur in Mandalay vroeg om een signalement.

Zuster Paya Lhat aarzelde even. Alles was zo gauw gegaan! Niemand had gelegenheid gehad de gezichten van de rovers te onderscheiden. Opeens schoot haar iets te binnen. Eén kenteken had ze met zekerheid kunnen opnemen.

„De man achter het stuur draagt rode schoenen!"

Lheng John herhaalde deze woorden en legde de hoorn op de haak.

„Het komt in orde," zei hij gewichtig. „De boodschap wordt doorgegeven naar Tchaipin en Mogok. Heel het politieapparaat treedt in werking. Ze zullen de dieven wel krijgen."

Vervolgens liet zuster Paya Lhat door Lheng John het ziekenhuis in Mandalay opbellen. Ze vroeg of iemand haar wilde komen ophalen. Men beloofde een auto te sturen.

Daarna nodigde Lheng John de verpleegsters uit op de veranda te wachten. Ongewoon vriendelijk voor zijn doen bood hij hun een kom rijstwijn aan. Hij had niets anders te drinken in huis, zei hij.

De zusters bedankten echter. Ze dronken liever water.

Louis Frison reed opgewekt Mandalay tegemoet. Hij was nooit gauw terneergeslagen en gewend de dingen — zelfs in omstandigheden als deze — van de plezierigste kant te bekijken. Hij was al lang blij, dat hij in de wagen zat, dat hij niet meer hoefde te lopen en dat hij Albert Nigg onmiddellijk naar het hospitaal kon brengen. Albert was al een heel stuk beter. Het ergste gevaar scheen geweken. Zijn voet was natuurlijk nog wel gezwollen, maar de uitwerking van het penicillinespuitje, dat Frison hem op goed geluk had gegeven, was al merkbaar. Misschien was de dosis zelfs wel iets té sterk geweest, dat kon dan de oorzaak zijn van de duizelingen, waarover Albert nu klaagde.

De jongens waren in een heel wat minder opgewekte stemming dan meneer Frison. Zij moesten voortdurend denken aan hun ouders, die in de macht van de dacoits waren achtergebleven. Paw Min dacht aan zijn vader, die als gijzelaar gevangen werd gehouden en slechts gered zou kunnen worden, als het zijn zoon zou lukken de bloedrobijn van Taj Mahal in handen te krijgen. Hij was ervan overtuigd, dat sir Lewis Tancock nog liever zijn mededirecteur Din Mahmud Sabisthari zou opofferen dan de kostbare robijn aan een roverhoofdman cadeau te geven. Paw Min kende sir Lewis!. . .

En ook Albert kon zo ziek als hij was niet anders dan aan zijn vader en moeder denken. Hoe zouden ze het maken? Wat zou er met hen gebeuren?

Gelukkig was Paw Min zo verstandig geweest Albert niet te vertellen, dat Pinga Mauk gedreigd had de beide Niggs om hun verraad — zoals hij het noemde — te doden.

Louis Frison moest zijn hoofd bij het rijden houden. De weg begon sterk te klimmen. De akkers langs de hellingen werden talrijker en uitgestrekter. De scheidsmuurtjes van de velden volgden de hellingen van de heuvels, waardoor het land van bovenaf gezien aan een reusachtig, kleurig tapijt deed denken. Hier en daar schemerde tussen het diepe groen het gloeiende rood van een huis.

Zij naderden de bewoonde wereld; alles wees erop. Mandalay kon niet heel ver meer zijn.

Bij een bocht passeerde de auto twee

mannen, die gekromd gingen onder de zware lasten, die zij op de rug droegen. Zij keken niet op of om, toen de auto langs hen reed. Verderop kwam hun een man tegemoet, die een onwillige geit aan een touw achter zich aan trok. Heel in de verte klonk het gerommel van een trein, die met moeite tegen de helling omhoogkroop.

Plotseling stond er een man midden op de weg. Hij hield zijn hand geheven om de auto tot stoppen te dwingen. De man had een rijzige gestalte en in zijn linkerhand een staf waaraan een drinknap hing. Het meest trok de kleur van zijn gewaad de aandacht. Het was van een gloeiend geel: een schitterende kleur te midden van het felgroene landschap, waarover de rode avondzon zijn stralen goot. Louis Frison kende dit soort mensen. Het was een van de heilige bedelaars die, afkomstig uit de boeddhistische kloosters, al bedelend door heel de oosterse wereld trekken. Men had hem weleens verteld, dat zij over geheimzinnige krachten beschikken, maar aangezien hij er zelf nooit iets van had waargenomen, hechtte hij niet veel waarde aan dat praatje. Hij was dan ook van plan ondanks de gebiedend geheven hand rustig door te rijden. Maar er was iets dat hem dwong te remmen. Hij kón niet anders. Het leek alsof de geheimzinnige bedelaar hem zijn wil oplegde. Hij remde, zodat de auto vlak voor de bedelaar met het gele gewaad stilstond. Met grote ogen keek Frison de monnik aan. Deze zei niets, maar bleef hem doordringend aanstaren. Nu pas zag Frison dat de man slechts één oog had. Maar het was een oog, waarvan een verschrikkelijk dwingende kracht uitging.

„Wees gezegend, sahib," zei de man, „en gezegend zijn de twee mensen, die zich in uw auto bevinden."

Hoe wist de man dat er drie mensen in de auto waren?

„Oók gezegend," zei Frison droog. In zijn hart was hij een beetje kwaad dat hij tegen zijn vaste wil in tóch gestopt had.

„Luister naar mij," zei de bedelaar, terwijl hij met zijn staf op de grond stampte, alsof hij daarmee zijn woorden meer kracht wilde bijzetten. „Uw vijanden komen uit het noorden. Van die zijde komt het gevaar en ik weet dat het reeds nadert."

Frison keek hem verbaasd aan. Wat bedoelde die man? Wat voor gevaar? Hij was op weg naar Mandalay, waar hij juist veilig zou zijn na alle gevaren die zij hadden doorstaan.

„Ik weet, dat u mij niet gelooft," zei de man, „ik lees het in uw ogen. Maar dit zeg ik u: als u straks de wegsplitsing nadert, neem dan de weg, die naar het oosten voert. Van het noorden naderen zij, die u zullen grijpen."

Frison knikte wezenloos en hij zat nóg wezenloos te kijken, toen de eenogige bedelaar met een „Brahma geleide u op uw wegen" verder ging. Zijn krachten schenen terug te keren en met een: „Die kerel is gek" schudde hij de betovering van zich af. „We rijden door naar Mandalay. Dacht je soms dat ik..."

Maar nu stak Paw Min zijn hoofd door het plastic raampje.

„Niet doen, meneer Frison. Luister naar hem. Het is de eenogige bedelaar uit de Himalaja. Iedereen in de streek kent hem. En iedereen weet, dat het dwaas is zijn raad in de wind te slaan. Hij weet meer dan gewone mensen..."

„Onzin," bromde Frison.

„Heus, meneer Frison..." Plotseling zweeg Paw Min. Er klonk een angstaanjagend, loeiend geluid, dat weerkaatst werd door de bergen. Het kwam naderbij. De sirene van een auto op de weg tussen de bergen!...

„Een ziekenauto?" vroeg Frison.

„Een politieauto," zei Paw Min, die de wagen in volle vaart met loeiende sirene de hoek om zag zwaaien.

„Alle mensen," riep Frison, „die kerels...!"

De politiewagen reed recht op hem aan en stopte met gierende remmen. Zes inlandse politieagenten sprongen eruit, renden op de auto toe, grepen meneer Frison bij de kraag van zijn hemd en sleurden hem uit de auto

„Hee, hee, wat moet dat?" schreeuwde Frison, maar hij had net zo goed zijn mond kunnen houden, want de politiemannen praatten opgewonden door elkaar.

„Hij is het," schetterde een van de agenten, „kijk maar... rode schoenen." Zonder vorm van proces pakten ze meneer Frison bij zijn schouders en voeten, droegen hem naar de politieauto en gooiden hem erin.

„Zeg, idioten, zijn jullie gek geworden?" Frison kende voldoende Birmaans om de kerels te verstaan en hen de huid vol te schelden. Maar ze lieten hem niet aan het woord.

„Ik ben... ik ben Frison..." schreeuwde hij, „ik ben van de pers! Ik ben..."

Het gaf allemaal niets. En ook zijn uiterlijk kon meneer Frison niet redden, want hij had een baard van zeven dagen en zijn kleren hingen aan flarden langs zijn lijf. Het enige fatsoenlijke aan hem waren de rode schoenen... de fatale rode schoenen, waarvoor de politiemannen zo'n grote belangstelling toonden.

En Paw Min kon zich helemaal niet verroeren... Ze gaven hem zelfs geen kans iets te zeggen. Toen hij zijn mond opendeed, kreeg hij twee draaien om zijn oren, zó hard, dat hij half bewusteloos in de armen van twee politieagenten viel, die hem hardhandig in de grote politieauto wierpen.

„Idioten!..." schreeuwde meneer Frison. „Zien jullie dan niet, dat je een stommiteit begaat?... Ik zal het de prefect rapporteren..."

Opeens dacht hij aan Albert. Die lag nog ziek in de andere wagen. Niemand had naar hem gekeken.

Paw Min huilde zachtjes. De politieauto zette zich in beweging. Een agent was achter het stuur van de rodekruiswagen gekropen en in snelle vaart reed men in de richting van Mandalay.

Plotseling zag Louis Frison in zijn verbeelding de eenogige bedelaar uit de Himalaja weer voor zich.

„Alle mensen," bromde hij, „die kerel wist het natuurlijk..."

Hij lag plat op de bodem van de wagen en zijn hoofd botste voortdurend tegen de onbeschermde stalen platen. Het was een ellendig gevoel, dat hem min of meer verdoofde. Zijn gedachten gingen moeilijk. Hij keek naar de punten van zijn rode schoenen. Daar hadden die agenten het over gehad, toen ze hem grepen. Hij moest toch zelf weten, peinsde hij, welke kleur schoenen hij wilde dragen. Als iemand rode schoenen draagt, is dat toch geen reden om hem te arresteren?

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

De politie gelooft meneer Frison niet

„Opstaan," riep een harde, koude stem.

Louis Frison bleef roerloos liggen, maar opende de ogen op een kier.

Het was voor het eerst sedert zijn gevangenneming, dat hij tot bewustzijn kwam. Het kostte hem een beetje moeite zich te herinneren, wat er de laatste uren gebeurd was.

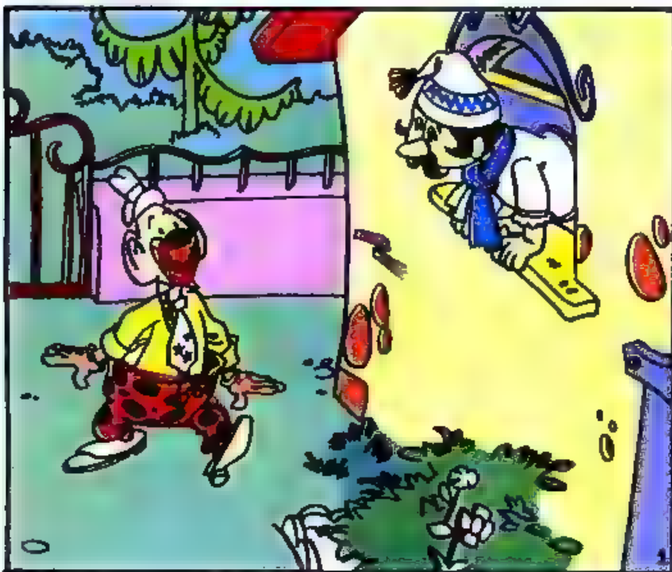
De omgeving, waarin hij zich bevond, was hem helemaal vreemd. Stenen muren. Beton leek het wel. Met heel bovenaan een heel klein tralievenstertje. Het leek de cel van een gevangenis. Gevangenis...?! Het woord bleef in zijn hoofd hangen. Hij zat in de gevangenis! De bewaker had hem wakker gemaakt. Wat deed zijn hoofd zeer!

Wordt vervolgd

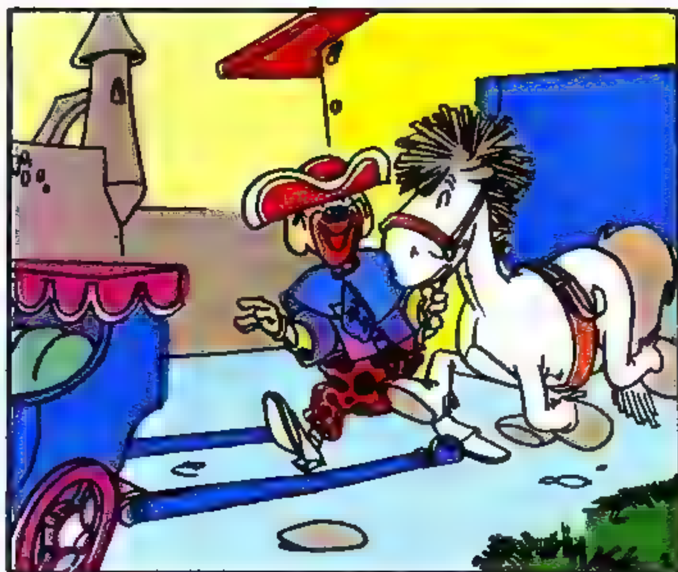

De omgeving, waarin hij zich bevond, was hem helemaal vreemd.

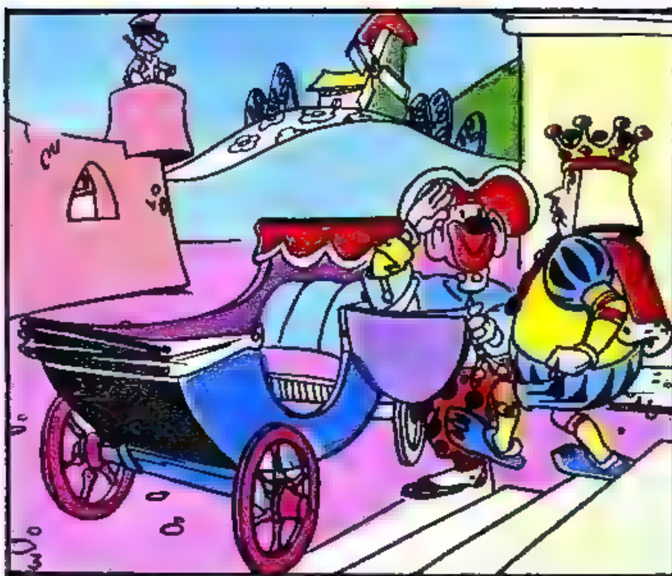
SPELEND

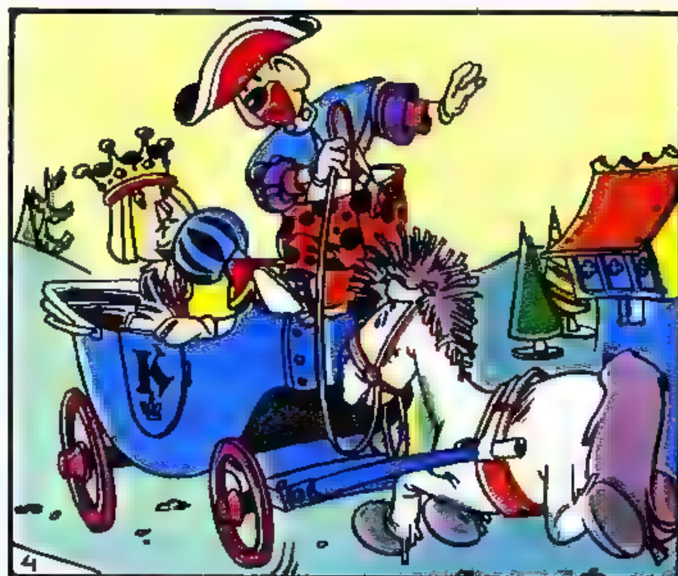
Op een dag toen Kwink liep te wandelen, hoorde hij iemand roepen. Het was de koetsier van de koning, Kloris. „Ik heb griep," zei hij hees. „Wat jammer voor je," zei Kwink de clown, „maar maak je geen zorgen, ik zal wel met de koning gaan rijden."

„Kun je dat wel?" vroeg Kloris. „Natuurlijk wel," zei Kwink, „ik kan alles." Kwink leende de jas en de hoed van Kloris en ging naar de koninklijke stallen. „Ik zal je vandaag inspannen," zei hij tegen Klara het paard van de koning, „kom maar mee."

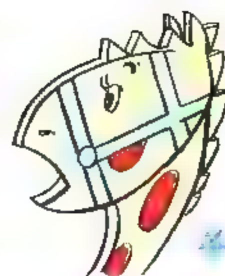

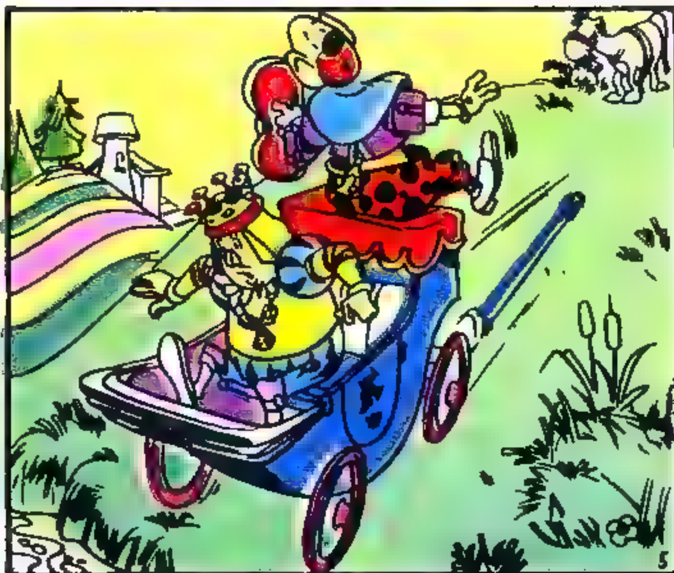
Klara keek wel verbaasd, maar omdat zij erg bescheiden was, hield zij haar mond. De koning van Speelgoedland was ook al verbaasd, toen hij zag wie z'n koetsier was. „Kloris heeft griep, majesteit, en nu neem ik zijn werk over," legde Kwink trots uit.

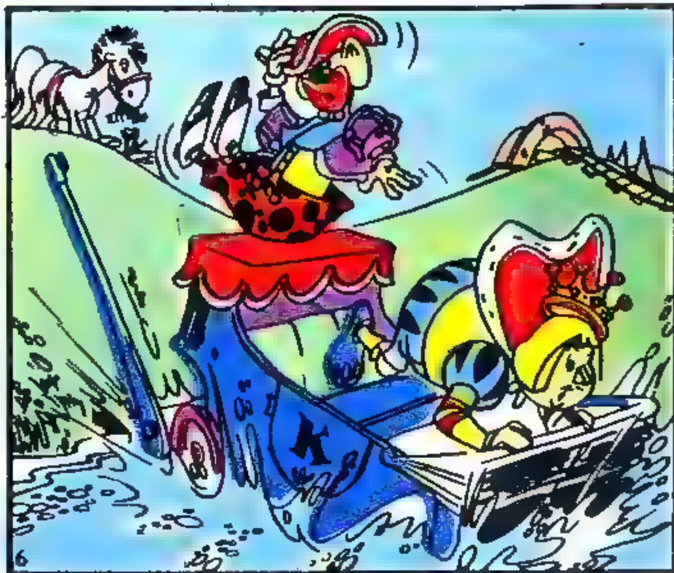

„Nou," zei de koning, „ik hoop dat je weet wat je doen moet." „En of, majesteit," lachte Kwink, die intussen op de bok van de koets was geklommen. Toen zei hij: „Vort," maar omdat hij Klara achterstevoren had ingespannen, reed de koets achteruit.

SPEELGOED

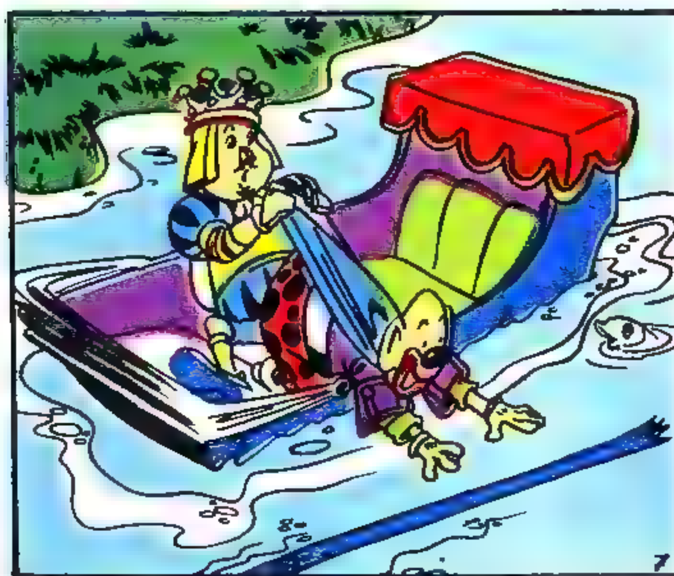

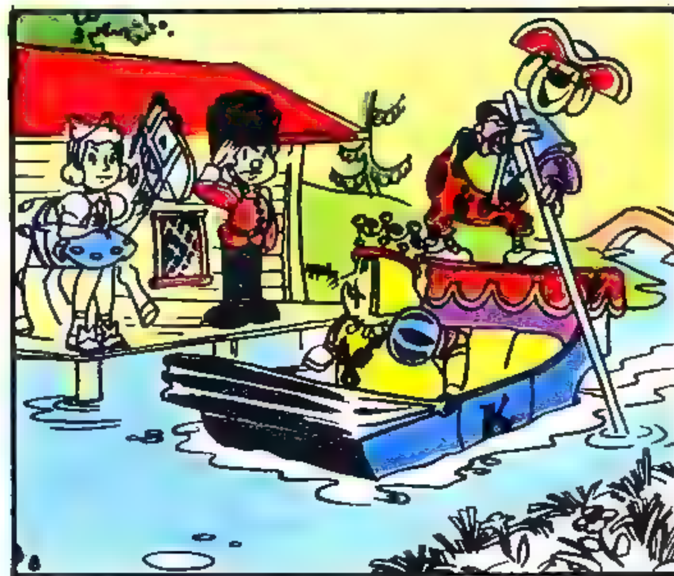

„Stop. Halt," riep de koning. Kwink wilde aan de teugels trekken, maar de teugels waren weg en Klara was ook verdwenen. Het tuig had losgelaten en Klara had een weiland opgezocht. Maar de koets reed hard een heuvel af!

En dat was nog niet zo erg geweest, als niet onder aan de heuvel een rivier gestroomd had. En die rivier kwam al nader en nader. „Oooo, piepeledozie," hijgde Kwink, „we kletteren zo dadelijk in het water." En dat gebeurde ook — PLONS!

Natuurlijk was de koning erg boos over wat er gebeurd was. Maar Kwink zei: „Laat mij maar begaan." Hij vroeg of de koning hem aan z'n jas wilde vasthouden. Toen greep hij een van de bomen van de koets, die door de val was afgebroken.

En die gebruikte hij als roeispaan. Hij duwde de koets als een bootje verder. Dat vond de koning geweldig! „Ahoy," riep hij tegen Tommie en Dollie Dimpel. „Hoe vind je m'n nieuwe koetsier? Een fijne matroos, hè?" Wat was Kwink toen trots!

ALLES IN DE HUT VAN DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER WERD ONDERSTEBOVEN GEHAALD. MAAR DE DIAMANT WERD NIET GEVONDEN. DREIGEND WENDDE JOKER ZICH TOT PAOLO

MAAR DEZE BEWEERDE DAT HIJ NOG NOOIT EEN DIAMANT IN ZIJN BEZIT HAD GEHAD. „TOCH WEL," ANTWOORDDE JOKER. „JE HEBT BLINKEND OOG UIT AFRIKA MEEGEBRACHT OM HEM VOOR JE VORST TE VERKOPEN."

PAOLO STAARDE HEM EEN OGENBLIK ONTSTELD AAN.

TOEN GING HIJ ONVERHOEDS OVER TOT DE AANVAL.

WANKELEND EN ZWAAIEND STOOTTE JOKER EEN BEELDJE OP DE KAST OM. HIJ WIST ZICH TE HERSTELLEN

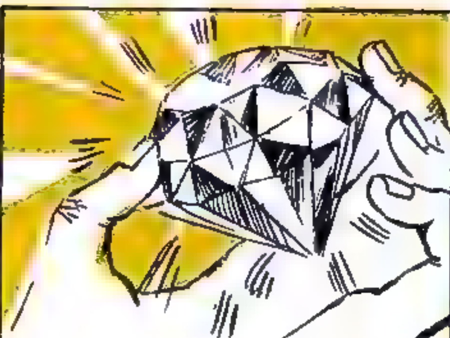
EN MET ENKELE HANDIGE GREPEN KREEG HIJ PAOLO OP DE VLOER IN BEDWANG.

PAOLO WERD WEGGELEID. JOKER RAAPTE HET BEELDJE OP, DAT EEN ZEEMAN AAN HET ROER VOORSTELDE. GEDACHTELOOS PASTE HIJ DE BROKSTUKKEN IN ELKAAR.

„HET KAN WEL HERSTELD WORDEN," ZEI HIJ TOT DE KAPITEIN.

ZODRA HIJ HET BEELDJE LOSLIET, VIEL HET WEER UIT ELKAAR. HET VOETSTUK BLEEK HOL TE ZIJN.

JOKER ZAG ER IETS GLINSTEREN EN SCHITTEREN. , HIJ KEEK SCHERPER EN MET EEN ZUCHT VAN VOLDOENING LIET HIJ DE KAPITEIN ZIEN, WAT HIJ GEVONDEN HAD.

HET WAS EEN GROTE, PRACHTIG GESLEPEN DIAMANT. BLINKEND OOG NATUURLIJK!

IN HUN BEWONDERING VOOR DE SCHITTERENDE EDELSTEEN LETTEN DE KAPITEIN EN JOKER NIET OP DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER. DEZE NAM PLOTSELING EEN SPRONG EN GRISTE DE DIAMANT WEG!

De man van staal

OGENBLIKKELIJK DOOK OVERAL POLITIE OP

U HEBT DAT GELD LATEN STELEN EN NU STEELT DE MAN VAN STAAL DE EZEL OOK

HET IS EEN VERGISSING

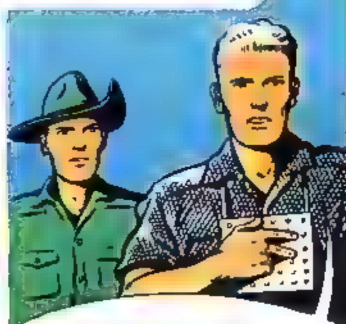

KEN KEEK TED VERSLAGEN AAN

ZE GELOVEN ONS NIET. VLUG, LAAT ARCHIE ONS HELPEN ONTSNAPPEN. WE MOETEN FRANK BEVRIJDEN

DE POLITIE ZAL ONS NEERSCHIETEN ALS WE VLUCHTEN. EIGENLIJK WEL TE BEGRIJPEN DAT ZE ONS VERDACHT VINDEN.

TED DACHT NA HOE HIJ ARCHIE KON LATEN OPTREDEN

WE ZULLEN MEEGAAN NAAR HET POLITIEBUREAU EN ALLES VERTELLEN. ZE ZULLEN ONS DAN GAUW GENOEG LATEN GAAN

ARCHIE ZETTE DE EZEL NEER EN LIEP NAAR DE TWEE VRIENDEN, DE POLITIE OP Z'N HIELEN.

TOEN HET DRIETAL WERD WEGGELEID, PROBEERDE KEN DE AGENTEN NOG TE OVERTUIGEN

WE ZIJN GEEN DIEVEN, WE WILLEN ONZE VRIEND, DIE ONTVOERD IS, BEVRIJDEN.

ARCHIE

VERTEL DAT MAAR STRAKS

EVEN LATER KWAMEN ZE OP EEN PLEIN WAAR EEN GROTE KOOI STOND OPGESTELD

EVEN DACHTEN ZE NOG AAN WEERSTAND, MAAR ZIJ BEGREPEN DAT HET HOPELOOS WAS. SCHOORVOETEND GINGEN ZE DE KOOI BINNEN

BIND DE MAN VAN STAAL STEVIG VAST, ZODAT ZE NIET KUNNEN ONTSNAPPEN

DE KOOI WERD GESLOTEN EN EEN WACHTPOST ERVOOR GEZET

DAAR ZITTEN WE NOU, WAT MOETEN WE BEGINNEN, TED?

ZOLANG DE ZAAK NIET WORDT BEHANDELD, KUNNEN WE NIETS DOEN. WE ZULLEN ER HET BESTE VAN HOPEN.

EN FRANK? WAT ZOU MEN TEGEN HEM HEBBEN?

HET HANGT NATUURLIJK SAMEN MET DE GEHEIME EXPEDITIE.

DE AANVOERDER VAN DE BENDE IS DE GESLUIERDE ARABIER. ALS WE DIE OPSPOREN, WETEN WE OOK WAAR FRANK IS.

NTUSSEN HADDEN FRANKS ONTVOERDERS ENKELE HANDLANGERS ONTMOET

PRACHTIG. DAT U DE ONTDEKKINGSREIZIGER ZO VLUG GEVANGEN HEBT

WE ZULLEN HEM NAAR DE OASE BRENGEN VOOR ONDERVRAGING

DAAR AANGEKOMEN WERD FRANK VOOR HET OPPERHOOFD GELEID

JE BENT IN MIJN MACHT. VRIENDEN HEB JE MIJLEN IN DE OMTREK NIET. VERTEL ME HET GEHEIM VAN DE DIAMANTEN SFINX!

K VERTEL NIETS. MIJN VRIENDEN ZULLEN U WETEN TE VINDEN

MAAR TED EN KEN ZATEN NOG GEVANGEN DE VOLGENDE OCHTEND

STRAKS BEGINT HET ONDERZOEK. UW SCHULD STAAT VAST. U ZULT GESTRAFT WORDEN.

ARCHIE

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

GLIMLACHEND KEEK DE DOUAIRIÈRE DE PRINSES AAN.

HEB JE JE BESLUIT GENOMEN? WAT IS JE ANTWOORD WAT BETREFT PRINS ERIK?

EH... JA, TANTE!

DE DOUAIRIÈRE OMARMDE HAAR HARTELIJK.

IK HOOP DAT JE ERG GELUKKIG ZULT WORDEN.

ALS HET U PLEZIER DOET EN MIJN LANDGENOTEN OOK... MAAR IK WIL HET NOG NIET BEKENDMAKEN.

ANITA HAD HAAR BESLUIT GOED OVERWOGEN. HET ZOU IN HET BELANG VAN HET LAND ZIJN, ALS SYLVANBERG EN HILVANIA BIJEENGEVOEGD WERDEN. PRINS ERIK WERD VEREERD ALS EEN HELD - HAD HIJ NIET DE PRINSES HET LEVEN GERED TOEN ZE DOOR EEN WILD ZWIJN WERD AANGEVALLEN? ANITA WIST NIET DAT RUDOLF HAAR EIGENLIJK GERED HAD EN DAT ERIK DE EER VOOR ZICH OPEISTE OM INDRUK TE MAKEN.

IN HAAR EIGEN KAMER TERUGGEKEERD GING DE PRINSES VOOR EEN GROOT PORTRET STAAN.

VADER EN MOEDER, IK VOEL ME HELEMAAL NIET BLIJ, MAAR ALS HET IN HET BELANG VAN ONS LAND IS.

SOMBER LIEP DE PRINSES DOOR DE LANGE GANG NAAR HAAR WERKKAMER.

NIET HAAR HART KON ZE VOLGEN, HAAR PLICHT GEBOOD HAAR HET BELANG VAN HAAR VOLK TE DIENEN.

BIJ DE DEUR VAN HAAR WERKKAMER ONTMOETTE ZE DE KAMERHEER FRANS.

HOOGHEID, IK ZOCHT U JUIST... DE JONGE HOUTVESTER...

WAT HEB JE DAAR? HET IS HET HOUTVESTERS-EMBLEEM VAN RUDOLF!

RUDOLFS ONTSLAG DEED DE PRINSES VERDRIET. HIJ HAD MET ZIJN KRITIEK OP PRINS ERIK HAAR WEL GEKWETST, MAAR HIJ HAD HAAR ZONDER TWIJFEL VAN DIENST WILLEN ZIJN. ANITA WIST NIET DAT RUDOLF BEWIJZEN HAD, DAT DE PRINS EN ZIJN ADJUDANT ALLEEN OP DE RIJK DOMMEN VAN SYLVANBERG UIT WAREN.

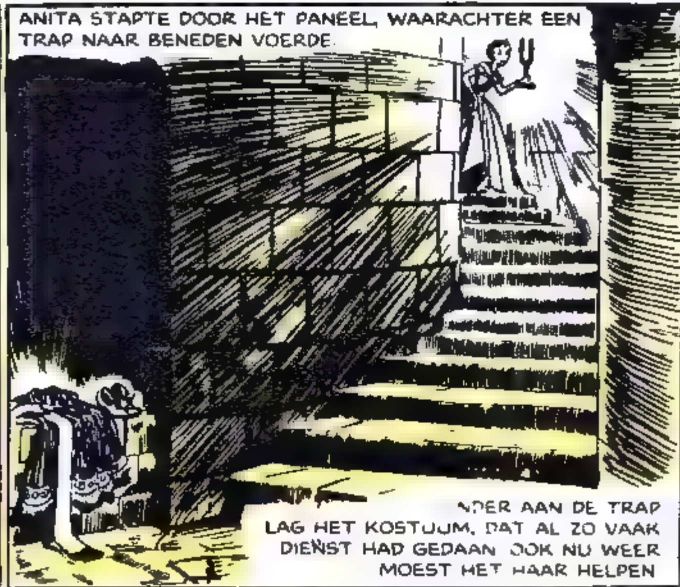
ZIJ DACHT AAN ZIJN HULP, TOEN EEN SAMENZWERING ONTDEKT WAS ...

... EN TOEN HIJ TE PAARD DOOR DE RIVIER WAS GEKOMEN OM HAAR TE BEVRIJDEN UIT EEN FORT.

De oneerlijke wedstrijd

Kijk! Daar heb je Harry Kels met zijn bus!" riep Ricky, de jeugdige reisleidster van Eurotour. Ze maakte met Bob, haar vaste chauffeur, een rondrit door Europa in de allernieuwste bus van de zaak. Eurotour had deze reis uitgestippeld om reclame te maken voor de snelheid en veiligheid van haar bussen en had er grote advertenties in de kranten aan gewijd. Maar dadelijk had een andere busonderneming — Eurotours grootste concurrent — het plan overgenomen en daarom had men afgesproken er een wedstrijd van te maken. Het ging erom welke van de twee bussen de vastgestelde route het veiligst en het snelst aflegde. Het beloofde een spannende wedstrijd te worden.

De twee bussen waren in Parijs gestart, passeerden de Spaanse grens en reden naar de beroemde Costa Blanca. Vandaar ging de reis dwars door alle Spaanse provincies terug naar Frankrijk.

Tot nu toe waren Ricky en Bob hun tegenstanders steeds te vlug af geweest, maar terwijl ze in een klein Spaans stadje op een terras achter een kopje koffie zaten, zag Ricky de felgekleurde bus van de andere onderneming plotseling het zonnige plein opdraaien. Hij stopte vlak achter hun eigen bus; nog voor hij goed en wel stilstond, sprong reisleider Harry Kels er al uit, even later gevolgd door zijn chauffeur.

Harry was een lange, gebruinde jongeman met een smal snorretje. Hij deed altijd ontzettend vriendelijk tegen ieder een, maar Ricky wist van vorige ontmoetingen, dat hij nu niet bepaald sportief genoemd kon worden; zij was ervan overtuigd, dat hij niets maar dan ook helemaal niets zou nalaten om de wedstrijd ten koste van alles te winnen.

Hij kwam met een stralende glimlach op Ricky en Bob af, trok een stoel bij en liet de ober twee kopjes koffie brengen — een voor hemzelf en een voor zijn chauffeur, een grote zwijgzame man.

„Zo, zo," zei hij plagerig tegen Bob en Ricky, „geven jullie de strijd op? Gelijk heb je, want jullie winnen het natuurlijk nooit!"

Bob ergerde zich vreselijk aan zijn opschepperig gedoe, maar hij liet er niets van merken.

„Tot nu toe hebben jullie in ieder geval alleen de achterkant van onze bus kunnen bewonderen," zei hij glimlachend.

„En trek je dat vooral niet aan," voegde Ricky er troostend aan toe, „want de achterkant van onze bus is ook heel mooi, hoor."

Harry lachte als een boer die kiespijn heeft.

„Ach, het is geen persoonlijke strijd tussen ons," zei hij. „De beste ploeg zal vanzelf wel winnen."

„Wat je zegt," antwoordde Bob en hij dronk het laatste slokje van zijn koffie.

„Kom, Ricky," zei hij, terwijl hij opstond. „We moesten maar weer eens een paar kilometertjes afleggen!"

„Tot ziens!" riep Harry hen na. „We rijden jullie straks wel voorbij!"

Ricky lachte maar eens.

Toen ze wegreden, maakte haar lach echter plaats voor een bezorgde uitdrukking.

„Ik vertrouw het niet helemaal, Bob," bekende ze. „Ik kan er niets aan doen, maar ik heb zo'n vermoeden dat Harry Kels iets in zijn schild voert. Hij deed zo vreselijk zelfverzekerd. Misschien probeert hij ons om de tuin te leiden."

„Wat kan hij beginnen?" antwoordde Bob. „Maak je maar niet bezorgd, Ricky. Wij winnen de wedstrijd!"

Ricky was daar nog niet zo zeker van, maar ze zei niets meer. Zij reden met flinke snelheid door over de stoffige en kronkelende weg, die dwars door het berglandschap liep. Weldra splitste de weg zich; ze zagen een bord, dat naar links wees en waarop te lezen stond: Valencia.

„Dan moeten we deze kant uit," zei Bob. Hij had vaart geminderd om op het bord te kunnen kijken en gaf nu weer vol gas.

Ricky keek achterom en zag nog net voordat ze in de bocht verdwenen, dat de bus van Harry Kels bij de wegsplitsing stopte. Ze dacht zelfs, dat ze Harry spottend naar hen zag zwaaien; het beviel haar maar matig. Maar als ze gehoord had wat Harry Kels op datzelfde moment tegen zijn chauffeur zei, zou ze waarschijnlijk nog bezorgder geweest zijn.

„Ze zijn er mooi ingevlogen," zei Harry triomfantelijk.

De chauffeur grinnikte.

„Het was heel handig van u bedacht om het bord om te draaien, zodat het de verkeerde kant uit wees," zei hij. „Nu kunnen we een mooie voorsprong krijgen, terwijl zij de verkeerde route volgen."

Harry lachte tevreden.

„Ja, wie niet sterk is, moet slim zijn,"

merkte hij op. „Maar zet dat bord nu maar weer in de goede richting, anders zouden we er misschien nog last mee kunnen krijgen."

„Zo is het," antwoordde de chauffeur en hij sprong vlug uit zijn cabine. Snel haalde hij de paal, waaraan het bord bevestigd was, uit het mulle zand en zette hem andersom, zodat het bord nu naar de rechterweg wees.

„Vooruit, rijden maar!" riep Harry ongeduldig en zij reden met grote snelheid de rechterweg op.

Intussen reed Bob nog steeds op de linkerweg, die door een uitgestorven berglandschap liep en steeds ruwer werd.

„Bob!" zei Ricky hijgend toen de bus hortend en stotend door een paar diepe kuilen schoof. „Zou dit wel de goede weg zijn?"

„Het moet wel," antwoordde Bob. „We hebben de richting genomen die dat bord aangaf." Maar zijn stem klonk niet erg overtuigd.

Maar plotseling liep de weg uit in een armetierig karrespoor, dat kronkelend tussen de bergen door liep en tenslotte zelfs helemaal ophield.

„Ricky," zei Bob. „Ik snap er niets van, maar we moeten wel de verkeerde weg genomen hebben. Er zit niets anders op dan terug te rijden."

Het was niet gemakkelijk om de zware bus op het smalle karrespoor te draaien, maar Bob kreeg het voor elkaar en na verloop van een paar minuten reden ze met flinke snelheid de weg terug, die ze gekomen waren.

„Harry heeft de andere weg genomen," zei Bob. „Anders zouden we hem nu al tegengekomen moeten zijn."

Ricky knikte. Toen viel haar oog op het bord bij de wegsplitsing en ze sloeg haar hand voor haar mond.

„Kijk eens, Bob!" riep ze uit. „Iemand heeft dat bord omgedraaid! Nu wijst het naar de rechterweg!"

„Asjemenou! Je hebt gelijk!" antwoordde Bob, terwijl hij de bus tot stilstand bracht. „Daar begrijp ik nou helemaal geen snars meer van."

Maar Ricky begreep onmiddellijk wat er gebeurd moest zijn.

„Dat is het werk van Harry Kels geweest," zei ze. „Hij heeft het bord omgedraaid om ons de verkeerde weg te laten inslaan. En toen hij hier langskwam, heeft hij het weer goed gezet. Daarom keek hij zo geniepig, toen hij ons nawuifde."

Bob fronste zijn wenkbrauwen en zijn anders zo vriendelijke gezicht kreeg plotseling een woedende uitdrukking.

„Als ik die knaap in mijn handen krijg, is hij nog niet klaar met me," zei hij nijdig.

Ricky schudde haar hoofd.

„We kunnen niet bewijzen dat hij iets met dat bord heeft uitgevoerd," merkte ze kalm op. „Zo uitgekookt is hij ook wel geweest. Het enige dat we kunnen doen, is ervoor zorgen dat hij ons geen tweede keer kan beetnemen."

Bob knikte grimmig.

„Met mij zal hij zo iets niet weer kunnen uithalen," zei hij. En hij trapte op de gaspedaal en reed de andere weg op.

Bob chauffeerde met een behendigheid, die de meest ervaren autorijder hem benijd zou hebben. De bus gleed soepel over de kronkelige weg; zij schoten zo flink op, dat zij hun tegenstanders na verloop van tijd zelfs inhaalden en vlak voor het eerstvolgende stadje voorbijreden.

Ze aten vlug wat in een klein hotelletje; terwijl ze nog aan tafel zaten, zagen ze de bus van Harry Kels voorbijflitsen.

Ricky keek bezorgd, maar Bob stelde haar onmiddellijk gerust.

„Wees maar niet bang," zei hij. „Ze zullen toch ergens moeten stoppen om wat te eten en dan kunnen wij een voorsprong nemen."

Spoedig snorde hun bus weer voort en weer voerde de route hen dwars door een onherbergzaam en woest berglandschap.

Bob wilde nog voor de avond in San Christobal zijn om daar de nacht door te brengen. Het was een klein stadje dicht bij de Franse grens. Bob was ervan overtuigd dat zijn tegenstander daar ook zou overnachten.

„Tot ziens!" riep Harry hen na. „We rijden jullie straks wel voorbij!" Ricky lachte maar eens.

De zon ging in een zee van goud onder, maar zij reden onvermoeibaar door; toen een bleek maantje langs de wolken omhoog leek te klimmen, reden ze op een smalle weg, die langs een diepe afgrond liep. Aan hun linkerkant zagen ze plotseling een wankel bruggetje over de afgrond hangen. Het ding bestond uit smalle planken, die met dikke touwen bij elkaar gehouden werden; het was natuurlijk niet bestemd voor auto's of bussen.

Op het moment dat de bus langs het bruggetje denderde, zagen ze midden op de weg een man staan wuiven. Bob stopte en stak zijn hoofd door het raampje.

„Señor!" zei de man. „Zou u mij kunnen helpen? Ik wilde het bruggetje overlopen met mijn ezel en toen zijn er een paar touwen gebroken. Ik heb mezelf nog gauw in veiligheid kunnen stellen. Maar helaas kon ik mijn arme Fernando niet meer redden. Zou u me kunnen helpen om hem terug te brengen op de weg?"

Hij wees naar de brug; zij zagen dat verschillende van de touwen gebroken waren en andere op het punt stonden het te begeven. Midden op het wiebelige bruggetje stond een klein ezeltje. Het arme dier droeg aan weerskanten een grote rieten mand, gevuld met kruiken wijn. De brug was helemaal doorgezakt, daardoor kon het ezeltje niet meer vooruit of achteruit

„Als dit maar niet weer zo'n grapje van Harry Kels is," zei Bob grimmig. Maar Ricky was ervan overtuigd, dat de boer de waarheid had gesproken.

„We moeten hem helpen, Bob," zei ze „Je kunt dat ezeltje toch niet in de afgrond laten vallen."

Bob fronste zijn wenkbrauwen.

„We kunnen het bruggetje niet oplopen, want dan zakt het direct in elkaar."

Ricky schudde haar hoofd. „Nee, dat gaat niet. Maar ik heb een ander idee." En ze vertelde Bob in enkele woorden wat ze van plan was.

Het volgende moment had ze een stevig sleeptouw uit de bus te voorschijn gehaald; samen met Bob bevestigde ze het ene eind ervan aan de kabels van het bruggetje. Het andere eind maakten ze vast aan de achterkant van de bus, waarna Bob achter het stuur plaatsnam en de wagen langzaam vooruit reed. Ricky hield haar adem in, terwijl de kabel van het bruggetje heel langzaam maar zeker strak getrokken werd. De brug kwam weer in zijn oude stand en de boer hoefde maar even met zijn tong te klakken om het ezeltje naar zich toe te laten komen.

Hij sloeg zijn armen om de nek van het beestje en huilde van blijdschap.

„Dank u wel, vrienden!" riep hij uit. „Hoe kan ik u ooit voldoende bedanken? Fernando is de amigos ook erg dankbaar. Kijkt u maar!"

Ricky klopte het ezeltje op de neus. „Het was helemaal niets bijzonders, hoor," zei ze glimlachend. „We vonden het prettig, dat we u konden helpen!"

Maar de man stond nog steeds te buigen van dankbaarheid toen ze in de bus gestapt waren en wegreden.

„Adios!" riep hij hen na. „Misschien zal ik u nog eens een wederdienst kunnen bewijzen voor uw vriendelijkheid."

Het was al donker toen ze San Christobal binnenreden; tot hun opluchting zagen ze voor de deur van het enige hotelletje in de stad de bus van hun tegenstanders staan.

„Aha! We hebben ze dus weer ingehaald," zei Bob

Hij reed de bus het binnenplaatsje van het hotel op, waarna zij uitstapten om kamers te bespreken. Ricky zette juist haar handtekening in het gastenboek, toen ze Harry Kels' stem achter zich hoorde.

„Hallo! Jullie zijn laat!" zei hij met een honingzoet glimlachje. „Moeilijkheden gehad onderweg?"

Bob moest op zijn tanden bijten om zich te beheersen, maar Ricky greep zijn arm en fluisterde: „Wind je niet op. We kunnen nu eenmaal niet bewijzen, dat hij die wegwijzer omgedraaid heeft."

„Hm. Daar heb je gelijk in," antwoordde Bob grimmig, terwijl Harry wegliep. „Maar er moeten toch niet meer van die smerige grapjes gebeuren."

Later op de avond maakten Bob en Ricky samen een wandelingetje door de stad; toen ze op hun gemak een plein overstaken, hoorden ze plotseling snelle voetstappen achter zich. Ze draaiden zich om en zagen Mario, de man van het ezeltje.

„Vrienden! Ik moet u iets vertellen!" zei hij buiten adem. „Er is een vreemdeling in de stad. Señor Kels. Kent u hem?"

„Ja zeker kennen we die," antwoordde Ricky. „Waarom vraagt u ons dat?"

Mario keek geheimzinnig om zich heen, alsof hij bang was dat iemand zou horen wat hij te vertellen had.

„Ik bracht daarnet mijn wijn naar het hotel, in de hoop er iets van aan señor Perez, de eigenaar, te verkopen. Maar die señor Kels hield mij aan en hij bood me een goede prijs voor al mijn kruiken wijn. Ik heb ze natuurlijk aan hem verkocht, maar ik vond het toch vreemd. Ik dacht: waarom moet die vreemde señor zoveel kruiken wijn kopen? Daarom volgde ik hem zonder dat hij mij zag... en wat gebeurde er?"

Hij zweeg even.

„Nou?" vroeg Ricky nieuwsgierig.

„Ik zag, dat de vreemde senor de kofferruimte van uw bus openmaakte en al de kruiken wijn erin zette."

„Hee! Dat is gek!" zei Bob verbaasd. „Waarom zou hij dat doen?"

„O, maar snap je dat dan niet, Bob?" riep Ricky uit. Haar stem klonk verontwaardigd. „Als Mario het ons niet was komen vertellen, zouden we morgen geprobeerd hebben de grens over te komen met al die kruiken wijn En als de douane de bus dan wilde onderzoeken, zouden we gearresteerd worden wegens smokkelarij van wijn."

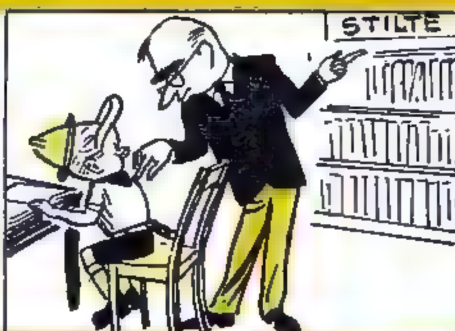
„Hoe is het mogelijk!" riep Bob uit. „De schurk! Op die manier wilde hij ons natuurlijk nog meer oponthoud bezorgen!"

„Precies," zei Ricky. „Kom mee, we moeten zo snel mogelijk van dat goedje zien af te komen. Mario, heb je Fernando bij de hand?"

„Ja, juffrouw," antwoordde de Spanjaard.

DICKIE DAPPER

De brug was helemaal doorgezakt, daardoor kon het ezeltje niet meer voor- of achteruit

„Nou, als je dan meteen naar het hotel komt, kun je die kruiken wijn weer meenemen."

Ze haastten zich terug naar het hotel en vonden inderdaad een dozijn kruiken wijn in de kofferruimte van de bus. De Spanjaard kwam met zijn ezeltje en ze zetten de kruiken weer netjes in de rieten draagmanden.

„Het zal een hele teleurstelling voor Harry zijn als hij merkt dat we er ditmaal niet ingevlogen zijn," grinnikte Bob.

Ricky en Bob waren de eersten die de volgende morgen vertrokken, maar de bus van de tegenstanders reed vlak achter hen. Toen ze bij de grens kwamen, zagen ze dat Mario daar met een paar douanebeambten stond te praten. Maar hij scheen hen niet te zien.

Er stonden al heel wat auto's voor de grens, de douane was druk bezig de paspoorten te controleren. Terwijl Bob en Ricky in de rij op hun beurt wachtten, reed de bus van Harry Kels hen achterop en schoof vlak naast hen. Harry sprong er haastig uit en liep met grote stappen in de richting van het douanegebouw, terwijl Ricky en Bob hem met tintelende ogen nakeken.

„Nou gaat hij ze natuurlijk vertellen, dat wij proberen wijn over de grens te smokkelen," fluisterde Ricky giffelend.

Ze had het bij het rechte eind, want nog geen vijf seconden later kwamen er twee geüniformeerde douanemannen op hen af en vroegen of zij iets aan te geven hadden.

„Nee, señor," antwoordde Ricky. „Wij hebben niets aan te geven."

„Bent u daar zeker van?" vroeg een van de mannen streng. „Wij hebben een waarschuwing gekregen, dat u probeert wijn te smokkelen. Wilt u uw kofferruimte maar openmaken?"

„Maar natuurlijk," antwoordde Ricky kalm. En Bob opende de kofferruimte om de douanebeambten te laten kijken. Ze trokken allebei een nogal vreemd gezicht, toen ze niets vonden. En Harry Kels zette zulke grote ogen van verbazing op, dat Bob in lachen uitbarstte.

Maar op dat moment stapte Mario naar voren.

„Señor," zei hij tegen een van de beambten. „U hebt de verkeerde bus te pakken. In die andere daar zult u de smokkelwijn vinden." En hij wees naar Harry's bus.

„O nee, in mijn bus is geen smokkelwaar," antwoordde Harry op besliste toon. Hij liep terug naar zijn bus en opende de kofferruimte met een weids gebaar. Toen viel zijn mond open van pure verbazing, want daar stonden — keurig op een rijtje — zeven of acht enorme kruiken wijn.

„Dat is een heel ernstig geval, señor," zeiden de douanebeambten streng. „U zult met ons mee moeten gaan."

En zij namen de totaal verbijsterde Harry tussen hen in en liepen naar het gebouw bij de grens.

„Daar begrijp ik nou niets van," zei Bob.

Ricky haalde ook haar schouders op, maar toen zag ze plotseling het glundere gezicht van Mario en ze kreeg een vermoeden.

„Mario," zei ze. „Weet jij er meer van?"

„Señorita," antwoordde de Spanjaard glimlachend. „Ik heb die kruiken wijn in zijn bus gezet. Ik vond, dat señor Kels een afstraffing verdiende voor zijn lelijke streek."

Ricky probeerde ernstig te kijken, maar ze kon haar lachen niet houden.

„Die arme Harry zal heel erg zijn best moeten doen, wil hij zich eruit praten," grinnikte Bob. „Dat kost hem waarschijnlijk een flink oponthoud."

De Spanjaard liet zijn tanden zien.

„U hebt mijn Fernando gered," zei hij stralend. „En ik wilde graag iets terugdoen."

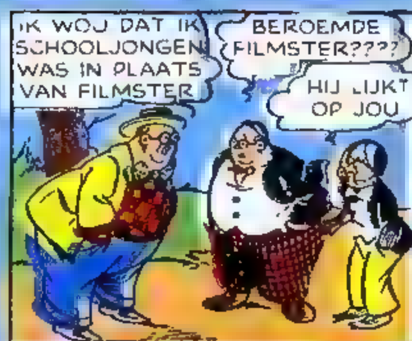
Sindsdien hadden Bob en Ricky geen last meer van Harry Kels. Hij had geprobeerd zijn tegenstanders oponthoud te bezorgen en was zelf het slachtoffer geworden. De bus van Eurotour won de wedstrijd glansrijk.

BILLIE TURF

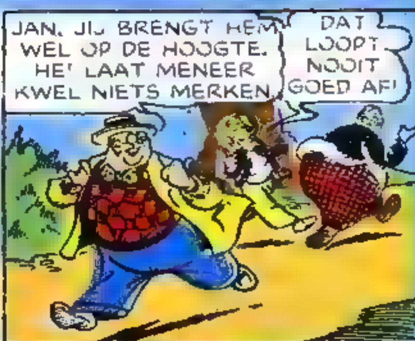
Het dikste studentje ter wereld

DIEREN VOOR DE RECHTBANK

Op een herfstdag van het jaar 1499 had de stedelijke overheid in het stadhuis van Neurenberg in de vroege ochtend een getimmerte laten maken, waarop zou worden rechtgesproken. Er zou weer eens een rechtsgeding tegen dieren plaats hebben. De voornaamste beschuldigde was een beer, die het in de dorpen van het Zwarte Woud erg bont had gemaakt door zijn aanvallen op mensen en door de plundering van honingkorven. Op het plein voor het stadhuis stond het volk dicht opeengedrongen. Deftige rechters in hun wijde toga's zaten op het met zwart laken beklede bordes. Over een kubusvormig voorwerp was een grote zwarte doek uitgespreid. Deze doek werd weggetrokken door de openbare aanklager, die in naam van de keizer de

beschuldiging uitbracht tegen de nu te voorschijn komende verdachte, een enorme beer, die in een ijzeren kooi op de tribune stond. Heftig gejoel steeg op uit de mensenmassa. „Hij heeft Wilhelm, de schoenlapper, gedood!" riep een krijsende vrouwenstem. De voorzitter van de rechtbank wuifde met zijn hand om voor de openbare aanklager stilte te verkrijgen. Zijn beschuldiging klonk vernietigend. Toen stond de advocaat van de „verdachte" op om zijn pleidooi uit te spreken. Hij betoogde, dat ieder, die niet behoort tot het gewone volk, door zijn soortgenoten moest worden berecht. Dit betoog van de jonge advocaat maakte geweldige indruk. Het publiek mompelde dreigend, maar de magistraten zelf staken de hoofden bij elkaar en. . . wisten geen raad. Daarom stond de voorzitter van zijn zetel op en verkondigde tegenover het gespannen luisterende publiek, dat alles opnieuw onderzocht moest worden en dat het proces daarom een week werd uitgesteld

Helaas weet men daar niets van, maar

GOED GESPEELD. NU DE SCENE DAT EEN HOND JE ACHTERNA ZIT
NEE TOCH IK BEDOEL
GOED ZO! TOE MAAR!
GA WEG! IK WIL TERUG NAAR SCHOOL!
INTUSSEN OP SCHOOL
IK HEB ALTIJD VERLANGD EEN GRAPJE UIT TE HALEN
ZO BRUTAAL BEN JE NOG NOOIT GEWEEST. IK ZAL JE EEN PORTIE
ZIE MAAR DAT U ME KRIJGT
IK HEB DIE SCHOOLMEESTER HAHA! EN JIJ HOE ?
GEEF M'N KLEREN MAAR GAUW TERUG
NOU HEB IK JE, BILLIE. VERSTOP JE MAAR NIET
MAAR DAT HEB IK NIET DAT WAS DIE ANDER
TOT ZIENS!
IK ZAL JE LEREN, BRUTALE AAP!
ENORM! REUZE!
IK HEB HET NIET
AU
DIE MAN LIJKT ECHT BOOS PRACHTIG. DRAAIEN MAAR!
GOED GESPEELD, MENEER. EEN GOED SLOT HIER IS IETS VOOR U
LEG HET ME STRAKS MAAR UIT, BILLIE. WE GAAN EERST ONS SUCCES VIEREN
LAAT MIJ MAAR SCHOOL GAAN NEE, TOCH NIET

wel is het bekend, hoe de meeste processen tegen dieren eindigden, namelijk met een doodvonnis

Later begonnen in het middeleeuws Europa heel wat mensen de dierenprocessen een beetje zot te vinden en voerde men ze alleen nog bij wijze van volksvermaak

In de vroege middeleeuwen en nog een hele tijd daarna waren de dierenprocessen bittere ernst! Op de marktplaats van de Zwitserse stad Zürich had bijvoorbeeld in 1442 een proces plaats tegen een wolf, die twee kleine meisjes had aangevallen en verslonden. Héél Zurich achtte het dier schuldig en het pleidooi van de bekwame verdediger kon de wolf dan ook niet redden Er waren te veel betrouwbare getuigen naar voren gekomen Het roofdier werd veroordeeld om te worden opgehangen aan de galg

In de meeste dierenprocessen waren varkens de schuldigen. Zoals nog te zien is op oude Vlaamse schilderijen zwierven de varkens vroeger vrij door de steden; ze aten het afval op en hielden de wegen een beetje schoon Maar een enkele keer was er een „kwade" onder en die ging dan weleens een kind te lijf, vooral als het kind wat onvoorzichtig was bij het plagen van biggetjes. In de Franse stad Sévigny had in 1445 een varken, die met haar zes biggetjes in het dorp aan het snuffelen was, een kind levensgevaarlijk gewond. Ook daarover is een proces gevoerd en bij die gelegenheid heeft een advocaat de kans gezien de biggetjes vrijgesproken te krijgen op grond van het feit, „dat ze zo jong en onnozel waren en dat hun moeder het slechte voorbeeld had gegeven".

In 1449 werd in de Oostenrijkse stad Graz een stier veroordeeld. Het geweldige dier had een boerenknecht ondersteboven gelopen en hem met één stoot van zijn horens gedood. Hoewel men aan de misdadiger een heel vrachtje had, werd hij veroordeeld tot de galg. Toen de stier zou worden terechtgesteld, haalde de scherprechter de gevaarlijke knaap uit de cel van de gevangenis, waar hij naast de andere misdadigers zijn hechtenis had moeten uitzitten.

WAARD OM TE WETEN

SMAKELIJK ETEN

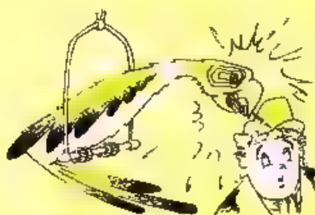
Dieren beperken zich bij hun maaltijden beslist niet altijd tot het voedsel, dat voor hun magen het best geschikt is. Zo heeft een ijsbeer in de dierentuin te Edinburgh, blijkbaar moe van de nootjes en kaakjes die bezoekers hem voerden, zich met alle gretigheid geworpen op een handtas, die een dame per ongeluk in zijn kooi had laten vallen. De tas, compleet met inhoud, verdween met één hap in de gulzige beremond.

Ook papegaaien houden van afwisseling in het menu. Dat ondervond een dame, die een tentoonstelling van papegaaien in Londen bezocht. Een van de vogels rukte namelijk onverwachts een kostbare diamant van haar hoed en slikte het glinsterende steentje zonder meer in Er moest een dierenarts aan te pas komen om de dame haar diamant terug te geven.

Geen diamanten, maar wel achttien hoefnagels vond een kok in een Parijs restaurant in de maag van een eend, die hij wilde gaan braden. Door dit „paardemiddel" had het dier kans gezien zijn gewicht op bijna twee en een half pond te brengen. Niet zo slecht voor een eendje van negen weken oud. .

Slangen houden zich meestal aan „hun gewone voedsel", maar dat zo af en toe afwisseling wel op prijs wordt gesteld, heeft een slang in de Londense dierentuin eens bewezen. Dit dier verorberde op een goede keer een groot beddelaken!

De kroon, wat „vreemde" maaltijden betreft, wordt echter gespannen door de struisvogel, die tien jaar geleden in de Londense dierentuin overleed. In de maag van het dier vond men toen drie zakdoeken, drie handschoenen, een meter touw, zeven geldstukken, een potlood, een kam, een halsketting, een boordeknoopje, een ventiel, een sleutel, een grote hoeveelheid schroeven, spijkers en moeren, een stukje hout en nog een handvol kiezelstenen. . . Deze „maaltijd" is nu uitgestald in een museum. . .

Een roerige

Opeens kwam het huis in zicht, bij de kromming van de weg „Een rovershol!" riep Hans Coerte uit. Hij stapte van de fiets en de twintig anderen volgden zijn voorbeeld. Met open mond stonden ze naar de zware sombere kast te staren: echt een „kast" van een huis. Het was net een huis uit een hoorspel, waar van alles in kon gebeuren. Water omsloot het huis aan drie zijden. Langs de oevers groeide riet. Het huis heette „'t Roeste". De oude baron de Kaerselaer, die zelf in de stad woonde, had het als huis voor kampeerders te huur aangeboden. Hij had een advertentie in de krant gezet en Hans Coerte had erop geschreven. In naam van de club, want hij was secretaris. Ze waren met tweeëntwintig man en ieder zou een gedeelte van de huur betalen. Een prikje! De hele grote vakantie waren ze er goed mee. Kees Kersten, die beeldhouwer wilde worden, had al voorgesteld in de tuin voor de baron een standbeeld op te richten. Een motorboot kregen ze er op de koop toe bij! Hij lag in het botenhuis, had de baron verteld, dat achter in de tuin stond, niet ver van de openbare weg Natuurlijk was de motor lange tijd niet gebruikt en zou er wel het een en ander aan moeten gebeuren. Dit zou een goed karwei zijn voor Louis de Boer en Guus van Kaam: de een was op de technische school en bij de ander thuis hadden ze een garage. Guus was de knapste van de twee: hij kon een motor uit elkaar halen en in elkaar zetten zonder een enkel onderdeeltje over te houden.

„Fijn, die oude rommel!" riepen enkele stemmen, toen Hans Coerte de voordeur met een kolossale sleutel geopend had Ook in de hal heerste een geweldige chaos. Natuurlijk was het fijn. Als ze een huis hadden willen hebben dat netjes opgeruimd was, hadden ze wel thuis kunnen blijven. Hier waren kamers waar je gewoon door de vloer zakte, als je niet uitkeek! Het behang hing met grote lappen los langs de muur en op de vensterbanken groeiden mos en paddestoelen. Als je door de gaten in de vloer keek, zag je je eigen spiegelbeeld in het water.

De jongens waren echter niet voor een kleintje vervaard, ze konden ertegen. Ze hadden tenten bij zich, grondzeil, luchtbedden en wollen dekens. Ze zouden in de grote kamers tenten opslaan, net of ze buiten waren De werkzaamheden vlotten goed, maar ondervonden enige vertraging, toen Guus van Kaam bij het venster door de vloer zakte en met zijn voeten in het water hing

„Dat belooft wat voor de motorboot!" zei hij, toen ze hem eruit getrokken hadden. „Als daar de bodem ook zo rot van is. . ." Hij riep Louis. „Ga je mee kijken?"

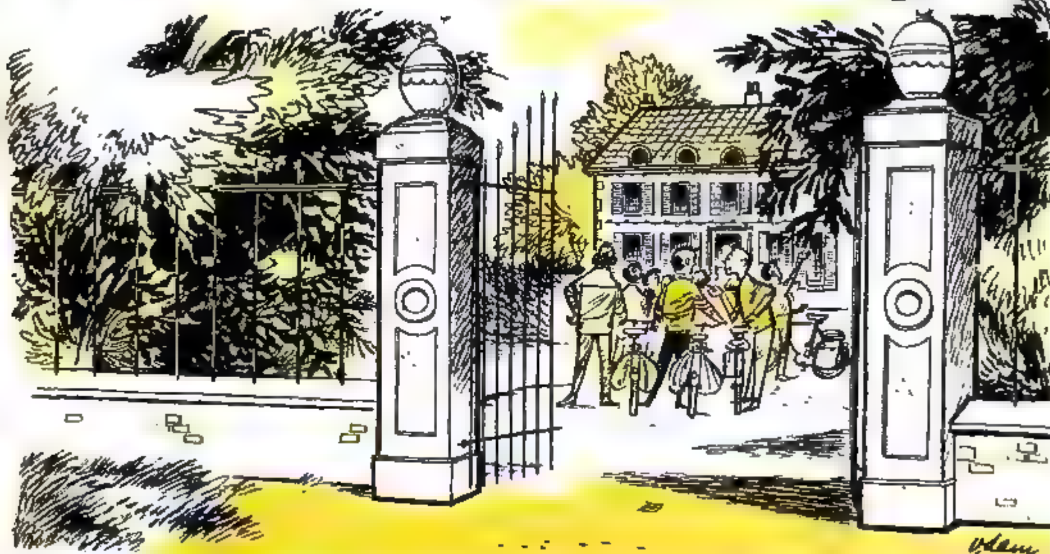
Het botenhuis lag helemaal achter in de tuin, aan de kreek. De deur was zo goed als vergaan en een stuk muur was helemaal verzakt, zodat iedereen erin kon komen De grond eromheen was echter drassig en met riet en struikgewas begroeid.

„Dat zal werken worden," stelde Guus vast, nadat hij de motor van alle kanten goed had bekeken

Guus had gelijk. Het wérd werken. En daar de zon fel op het dak van het botenhuis scheen, was het heus geen pretje om er te werken. Zo nu en dan doken ze eens in het water, maar dat bracht maar even verfrissing. Drie dagen lang waren ze druk bezig het roest en vuil van de motoronderdelen te verwijderen De andere jongens hadden het druk met opruimen in

HERMAN MATTEESEN

verjaardag

De volgende ochtend echter bleek dat er weer iemand aan had zitten prutsen. Nu was er geen twijfel mogelijk. Er waren zelfs kabels doorgesneden. Het was een geheimzinnige historie, daarover waren ze het allemaal eens.

„Morgen," zei Hans Coerte, „is de zaak opgelost. Vannacht moeten we om beurten, telkens met vier man tegelijk, bij het botenhuis waken."

Terwijl deze geheimzinnige gebeurtenissen zich op „'t Roeste" afspeelden, zat meneer Janson langs de rand van de plas in het riet weggedoken. Hij zat doodstil en hield het uiteinde van een koord in de hand. Het koord was met een fototoestel verbonden, dat hij een heel eind verder in het riet had opgesteld. Het was zijn speciale methode om vogels en dieren in hun gewone bedrijvigheid te fotograferen. Als ze binnen het bereik van de lens kwamen, trok hij aan het koord en de foto was gemaakt. Hij had op die manier al heel wat mooie foto's genomen. Het was een werkje dat veel geduld vergde, maar het loonde de moeite. . .

Meneer Janson was onderwijzer op de school in het dorp, maar in zijn vrije tijd was hij natuuronderzoeker. Vandaag was hij een beetje verdrietig gestemd, want hij vierde zijn verjaardag en hij was helemaal alleen. Hij was niet getrouwd en had ook geen ouders meer. Zelfs de andere onderwijzers van de school konden hem geen geluk wensen, want zij waren allen op vakantie.

Meneer Janson bestudeerde op het ogenblik een zwerm waterhoentjes, die in de kreek waren neergestreken. Plotseling echter vlogen de vogels weg, verschrikt door het harde geknetter van een sputterende motor.

„Die verdraaide jongens daar op „'t Roeste"!" foeterde meneer Janson, terwijl hij woedend naar het grote huis keek. Gisteren hadden ze ook al de vogels verjaagd met hun lawaai.

De motor zweeg weer. „Ik wou maar," bromde de onderwijzer half luid, „dat dat ellendige ding plofte!" Dat had hij de laatste dagen al meer gezegd; ook in het dorp had hij zich beklaagd over het lawaai van de motor.

„Dag, meneer," zei opeens een jongensstem vlak achter hem. Hij schrok, toen hij omkeek zag hij Peter staan, het zoontje van de slager. Hij kende Peter goed, want meneer Janson had bij de slager een kamer gehuurd. Bovendien zat Peter bij hem in de klas.

Meneer Janson slaakte een diepe zucht. Het zag er naar uit dat vandaag iedereen erop uit was hem te storen. „Zo, Peter," zei hij een beetje ongeduldig, „wat kom je doen?"

Peter had een hoogrode kleur en had klaarblijkelijk hard gelopen.

„U bent vandaag jarig, nietwaar, meneer?"

Verrast keek de onderwijzer de jongen aan. „Jawel," zei hij, „zo'n beetje."

„Ik heb wat voor u meegebracht," zei Peter, „maar u mag het aan niemand vertellen."

huis, maar ze waren daar vlugger mee klaar dan Louis en Guus met de boot. De anderen hadden al tijd om in de omtrek grote fietstochten te gaan maken. Of ze lagen op de luchtbedden in het gras in de tuin, of zwommen om het botenhuis heen. De tuin zag er even verwaarloosd uit als de rest: er groeide van alles door elkaar, net als in een oerwoud. Het struikgewas groeide rondom het botenhuis zo weelderig en hoog, dat men het gemakkelijk van alle kanten kon naderen zonder gezien te worden.

Na enkele dagen gingen ze een beetje later aan het werk dan gewoonlijk. Ze hadden inkopen gedaan in het dorp en toen ze omstreeks tien uur weer aan de motor wilden gaan prutsen, deden ze een onaangename ontdekking. Iemand had eraan geknoeid. De motor was onklaar gemaakt. De jongens konden hun ogen niet geloven en daarom greep Guus in de binnenzak van zijn jasje om de werktekening nog eens te bekijken, die hij intussen gemaakt had. En toen deed hij weer een ontdekking. Zijn vulpenhouder, een heel dure, was verdwenen. Zij holden naar Hans Coerte, die bezig was met aardappelen schillen. Hij snapte er niets van. „De motor onklaar gemaakt? Och kom! Je hebt er zelf aan zitten knoeien."

„Er is aan de ontsteking geknoeid," hield Guus vol. „Bovendien is er iemand in de boot geweest! Mijn vulpenhouder is verdwenen!"

„Hoe kan dat nou?" zei Hans, terwijl hij een aardappel in de emmer mikte.

„Gistermiddag, toen we naar het dorp zijn geweest voor boodschappen, heb ik mijn jasje in de boot laten liggen."

„Nogal dom," vond Hans

„Waarom? Er zijn onder ons geen dieven."

„Juist," zei Hans. „Je hebt je vulpenhouder vermoedelijk verloren."

„En die motor dan?" vroeg Guus, „dat hebben de kaboutertjes zeker gedaan."

's Middags was het euvel hersteld. De motor pruttelde weer.

LEO LEEP

Meneer Janson keek door zijn brilleglazen op Peter neer. „Toch zeker wel aan je vader en moeder?"

Heftig schudde Peter het hoofd. „Ook niet." Meteen reikte hij meneer Janson een klein rolletje toe. Deze nam het aarzelend aan en bevoelde het pakje. „Ha, ik voel het al! Zeker een ballpoint?" Hij rolde het pakje open, terwijl Peter ademloos stond toe te kijken om het verraste gezicht van meneer te zien.

En meneer Janson keek inderdaad verbaasd. „Een vulpenhouder," zei hij en bijna had hij erbij gezegd: „En nog wel een dure." Meteen echter rees de vraag bij hem op: „Waar haalt de jongen die vandaan?" Hij keek Peter aan en dacht: Er is iets niet in orde. Werktuigelijk draaide hij de dop van de vulpenhouder af en zag dat deze half gevuld was, hetgeen zijn vermoeden versterkte.

„Peter," vroeg hij, „hoe kom je er eigenlijk aan?"

Peter was één grote glimlach. „Zo maar," zei hij. „Vindt u hem mooi?"

„Heel mooi," zei meneer Janson, „maar ik wil weten waar je hem vandaan hebt gehaald."

„Gekocht," zei Peter, „van boodschappengeld."

Meneer Janson dacht even na.

Hij trok de jongen naar zich toe. „Peter, ik geloof dat je je vergist. Deze pen is heel erg duur. Die kûn jij niet kopen."

Peter werd vuurrood. Hij zag aan de ogen van meneer Janson dat hij zijn leugen niet vol kon houden. Bedremmeld bekende hij: „Ik heb hem gevonden."

„Dat dacht ik wel," zei meneer Janson. „Het is erg leuk, dat je hem mij hebt willen geven. Maar je weet wel, als we iets gevonden hebben, mogen we dat niet zo maar houden. We moeten alles doen wat we kunnen om de eigenaar terug te vinden. Waar heb je hem gevonden?"

Opeens begon Peter te beven en benepen kwam het eruit: „Ergens."

Nu vertrouwde meneer Janson het helemaal niet meer. Hij schudde het hoofd.

„Je hebt hem wel gevonden, natuurlijk. Maar... op de verkeerde plaats, is het niet?"

Peter kon van schrik geen antwoord meer geven.

„Je zag hem ergens liggen," ging meneer Janson voort, „en toen heb je gedacht: die kon ik weleens meenemen. Of niet soms?"

„Ik heb het gedaan," snikte Peter, „ik heb het gedaan... omdat ik hem aan u wilde geven. Ik heb het goed bedoeld!" huilde hij, „ik heb het heus goed bedoeld!"

Meneer Janson ging op de grond zitten en trok Peter naar zich toe. „Je bent een reuzeknul," zei hij, „dat je aan mijn verjaardag hebt gedacht. Maar die vulpenhouder kunnen we natuurlijk niet houden. Die zullen we aan de eigenaar teruggeven. We zullen maar denken, dat je hem even geleend hebt. Maar hóé brengen we hem terug?"

Peter kon van schrik geen woord uitbrengen. Pas na een poosje zei hij: „Dat durf ik niet."

„Zal ik het doen?" vroeg meneer Janson.

Peter knikte en slikte. „Maar u vertelt er toch niet bij, dat ik ..."

„Maak je maar niet ongerust. Van mij komen ze niets te weten."

Het was al schemerdonker toen meneer Janson naar „'t Roeste" ging. Onderweg piekerde hij, hoe hij de vulpenhouder aan de eigenaar zou teruggeven. Als hij zei dat een van de jongens hem gevonden had, zou misschien de verdenking op Peter vallen, omdat hij in hetzelfde huis woonde. Dat moest hij in ieder geval vermijden. Daarom was hij zo laat gegaan. Over een kwartier zou het donker zijn en dan zou het een koud kunstje zijn het botenhuis binnen te gaan en de vulpenhouder in de boot ergens neer te leggen. Meneer Janson was zo overtuigd van het welslagen van zijn plan dat hij, toen hij het botenhuis was binnengegaan, het eerste ogenblik niet wist wat er met hem gebeurde. Vier donkere schimmen sprongen hem tegelijk in de nek. „Ha!" gilde iemand hem in het oor, „nu hebben we je te pakken!" En een andere stem riep: „Guus... je vulpenhouder! Pak aan! Hij heeft hem laten vallen! Louis, hollen wat je kunt, naar de politie!"

Iedere poging van meneer Janson om de zaak uit te leggen, werd in de kiem gesmoord. De jongens luisterden niet en wachtten kalm totdat hij aan handen en voeten gebonden was.

Er verliepen zo ongeveer tien minuten. Louis de Boer kwam terug met twee politieagenten. Die keken nogal vreemd op, toen ze meneer Janson herkenden en de hoofdagent zei: „Dat moet een vergissing zijn."

„Het is geen vergissing," zei Hans Coerte op een toon die geen ruimte voor twijfel liet. „Hij is op heterdaad betrapt en we hebben volop bewijzen. Bovendien had hij de gestolen vulpenhouder bij zich. Als u getuigen wenst, het zijn er tweeëntwintig."

Het was een kleine optocht, die zich naar het politiebureau begaf. Voorop liep meneer Janson met de twee politieagenten. Daarachter volgden Hans Coerte, Louis de Boer en Guus van Kaam als getuigen en op enige afstand erachter kwam de rest van de jongens.

Alleen de drie getuigen gingen met de agenten en de verdachte het politiebureau binnen. De andere jongens moesten buiten blijven.

„Luister eens, heren," begon meneer Janson, toen hij met de drie jongens tegenover de beide agenten zat, „laten we het hoofd koel houden." Zijn eigen hoofd was echter allesbehalve koel. Hij zag vuurrood van opwinding. „Iemand heeft die bewuste vulpenhouder gevonden. Iemand die ik goed ken. En hij heeft mij gevraagd het ding aan de eigenaar terug te geven. Hij heeft me verteld dat hij de pen in de oude boot gevonden had."

„Maar," vroeg de hoofdagent, „waarom deéd u dat dan op zo'n geheimzinnige manier?"

„Ik wilde zoveel mogelijk opspraak vermijden. Ik was van plan de vulpenhouder in de boot te leggen en was er zeker van, dat hij zó weer zou komen waar hij behoorde."

De hoofdagent knikte. „Ja, ja, ik geloof u wel een beetje te begrijpen. Maar, meneer Janson, het gaat niet in de eerste plaats om die vulpenhouder. Er is over geklaagd, dat u herhaaldelijk in het botenhuis bent geweest en dat u enige malen de motor van de boot onklaar hebt gemaakt. Wat hebt u daarop te zeggen?"

Meneer Janson keek of hij het in Keulen hoorde donderen.

„Zijn ze gek geworden?" riep hij uit. „Ik heb niet eens ver-verstand van motoren!" Woedend keek hij Hans Coerte aan. Deze echter glimlachte.

„Om een motor onklaar te maken," zei Hans, „behoeft men geen verstand van motoren te hebben."

De hoofdagent glimlachte. „Maar er is nog iets. Kunt u ons vertellen, meneer Janson, waar u de laatste middagen geweest bent? Kunt u ons zogezegd een alibi verschaffen?"

„Ik heb gefotografeerd."

„En wáár hebt u gefotografeerd?"

„Tussen het riet bij het landgoed „'t Roeste"."

„Dus in de buurt van het botenhuis! Vindt u het zo onbegrijpelijk, meneer Janson, dat de verdenking op u valt?"

„Meneer. . .!" Nu werd meneer Janson werkelijk boos. Hij wilde opspringen, aan de agenten vragen of ze soms gek waren geworden. Maar hij bedacht zich.

„Ik kan precies zeggen, waar ik heb gezeten. Ik kan ook bewijzen, dat ik niets anders gedaan heb dan fotograferen. Ik heb de foto's allemaal bij mij. Hier. . . kijk maar!. . ."

Al sprekende had hij een portefeuille uit zijn binnenzak gehaald, er een bundeltje foto's uit genomen en ze voor de hoofdagent op tafel geworpen.

Deze begon ze zonder veel belangstelling te bekijken. Die foto's zeiden hem immers niets. Maar opeens boog hij zich voorover. „Kijk eens aan," bromde hij, „kijk eens aan. . ." Met een brede glimlach reikte hij de andere agent de foto over. „Hier, moet je goed kijken. Wie is dat, die daar in de verte op dat plaatje staat?"

„Dat is Klaas Bink, daar aan de rand van het „'t Roeste". Klaas Bink, de palingvisser!"

De hoofdagent knikte. „Dat dacht ik ook," zei hij. „Ga hem maar gauw halen."

Reeds vijf minuten later stond Klaas Bink op het politiebureau voor de hoofdagent en de anderen. Hij probeerde nog de onnozele te spelen, maar toen hem de vraag gesteld was: „Waar ben je de laatste middagen geweest?" viel hij door de mand.

„Ja," bekende Klaas, terwijl hij zenuwachtig zijn pet stond rond te draaien, „ik heb het gedaan. Ik heb die motor kapot gemaakt. Ik dacht zo: beter die motor kapot dan mijn netten. Ik was bang, ziet u, dat ze mijn netten kapot zouden varen."

De hoofdagent had een blanco vel papier voor zich op tafel gelegd. „Het spijt me," zei hij, „ik moet proces-verbaal opmaken."

Nu echter kwam Hans Coerte tussenbeide.

„Proces-verbaal, dat hoeft niet," zei hij. „We hebben immers geen aanklacht ingediend. Als meneer Bink ons beloven wil, dat hij niet meer aan de motor zal knoeien, dan beloven wij dat we uit de buurt van zijn netten zullen blijven."

Klaas Bink glunderde. „Ik geloof dat jullie goeie knullen zijn," zei hij.

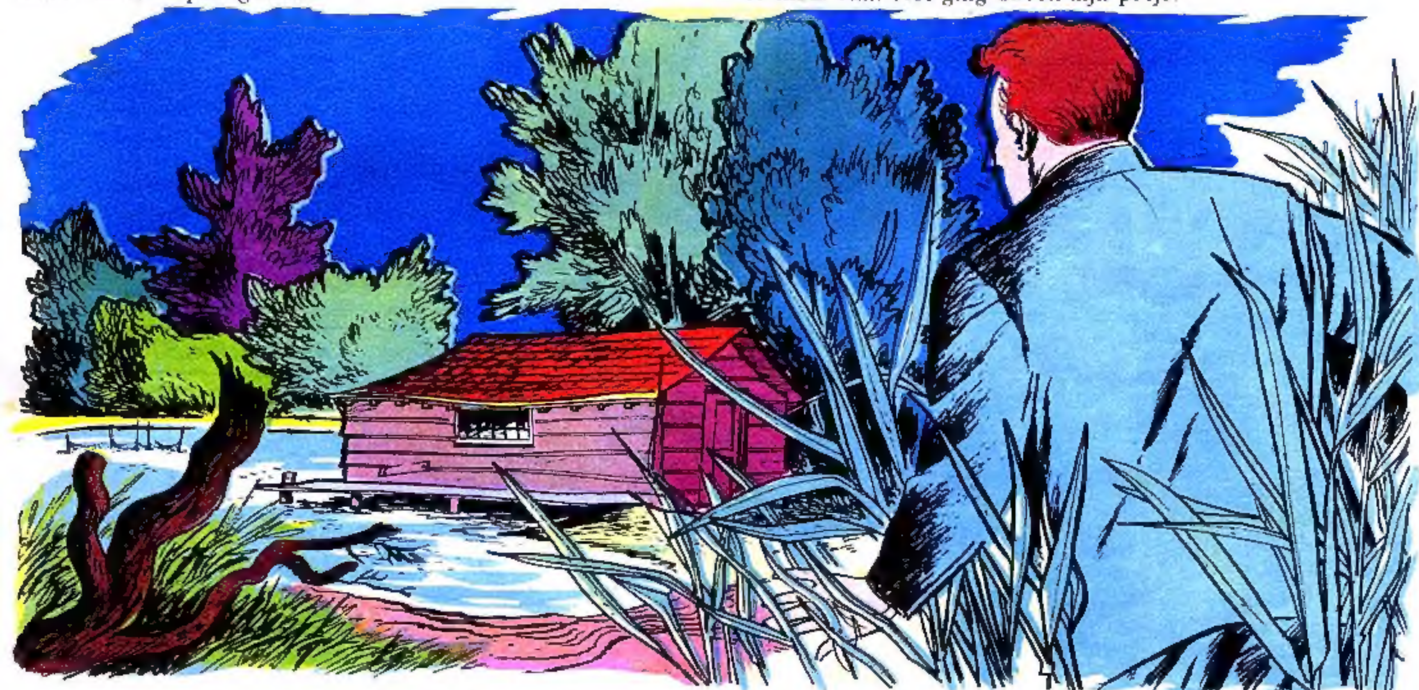
„Dat zijn we," lachte Hans, „en wat meneer Janson betreft: ik hoop, dat hij onze verontschuldiging wil aanvaarden. Als we geweten hadden. . ."

„Natuurlijk," viel meneer Janson hem in de rede. Hij was helemaal van de schrik hersteld en begon plezier in het geval te krijgen. „Natuurlijk! En omdat ik vandaag jarig ben, wil ik heel de bende trakteren. We gaan met z'n allen naar de uitspanning „'t Witte Hoen" om mijn roerige verjaardag te vieren."

Enige minuten later waren de rust en de stilte in het kleine politiebureautje weergekeerd. De beide agenten waren alleen achtergebleven.

„Merkwaardig," bromde de hoofdagent, „het was de meest bewogen avond van het hele jaar en toch geen proces-verbaal en geen arrestatie."

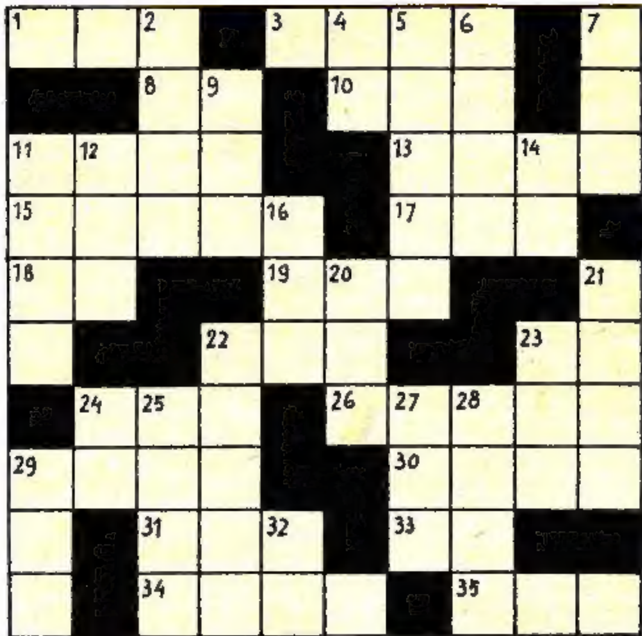
Peter zat met zijn vader en moeder en een ouder zusje op de stoep voor de slagerswinkel, toen meneer Janson voorbijkwam, met Klaas Bink en tweeëntwintig jongens. Hij begreep er niets van. Het ging boven zijn petje.

Het was al schemerdonker toen meneer Janson naar „'t Roeste" ging.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:
1 Haag
3 Worm; ook: golfbreker
8 Voorzetsel
10 Ontkenning
11 Telwoord
13 Schoon; proper
15 Draadloze omroep
17 Schep
18 Oude lengtemaat
19 Plat hoofddeksel
22 Stap
23 Vader
24 Groente, die rauw gegeten wordt
26 Laten zien
29 IJverig insekt
30 Deel van je gezicht
31 Telwoord
33 Voertuig
34 Doorzichtige, breekbare stof
35 Spits baardje

Verticaal:
2 In orde
4 Voorzetsel
5 Rangtelwoord
6 Lekkernij
7 Vat
9 Bloeimaand
11 Honger
12 Kade
14 Gebalk van een ezel
16 Grootvader
20 Bewoner van Estland
21 Smal lint
22 Sieraad uit de oesterschelp
23 Schrijfgereedschap
24 Muzieknoot
25 Niet gevuld
27 Grootmoeder
28 Stuurs; bars
29 Schadelijk insekt
32 Voorzetsel

RAADSEL

Ik ben een aardig dier,
Flink groot, met lange oren;
Ik blijf een dier, maar klein,
Plaats je een w van voren.
Maar als je voor mijn naam
Een g zou willen schrijven,
Dan wil 'k in 't dierenrijk
Beslist niet langer blijven.
Dan ben 'k een man, een knecht,
En ik maak meteen een grapje.
Want kijk, de klemtoon valt
Opeens heel anders, snap je?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Dubbel tovervierkant

```
H A L M
A R I A
L I E R
M A R A B O E
      B O O R
      O O F T
      E R T S
```

Muurtje metselen

```
    WA     REN      HUI S
TER    RA      RI        UM
    MO     TOR      FIETS
LEN    TE      BO        DE
```

De eerste lettergrepen van boven naar beneden vormen: WATERMOLEN.

E-puzzel

```
E I N D E
P E K E L
P R E N T
D E G E N
E L F D E
```

VERDWENEN GETAL

In sommige woorden van onderstaand verhaaltje zijn letters weggelaten die, als je ze achter elkaar plaatst, tezamen een getal vormen. Probeer maar 't verhaaltje weer compleet te maken en schrijf de gevonden letters dan even apart achter elkaar op.

Wij stonden aan de rivier en mijn vriend stelde voor een bad te . . MEN. „Zouden we het wel WA . . . ?" vroeg ik, „de stroom is hier sterk en als je te ver afdrijft, geef ik geen C . . . voor je leven. En het water is nog erg koud ook." „Kom," zei mijn vriend, „het is geen . . . TER". Hij sprong in de rivier, maar was al binnen . . EN tellen terug. Bibberend zei hij: „Het was . EEN pretje."

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.